

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 20,- Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORNÁČKA

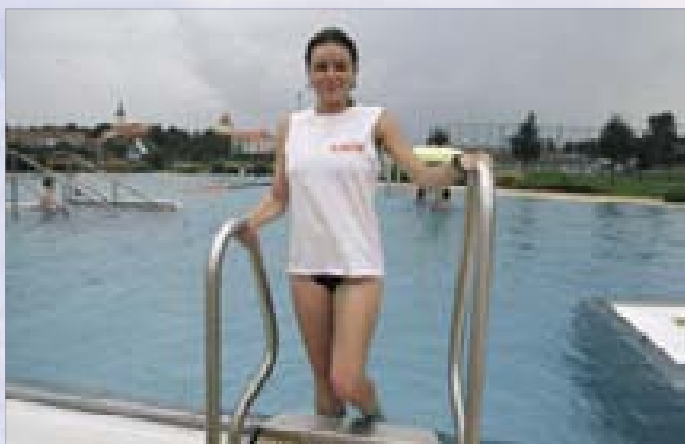
ČERVENEC - SRPEN 2009

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

10

Krásné léto, vážení čtenáři... ... s koupališti našeho regionu

Tak toto je jedna z plavčic na hluckém koupališti.

A tato dívka je z koupaliště v Lipově - jediná plavčice.

Plavčík i s lodčkou na přírodním koupališti v Ostr. Nové Vsi.

Ve Veselí nad Moravou hlídají plavce tyto tři dívky.

A takto velké dětské brouzdaliště mají v Lipově.

A nakonec jedna z atrakcí na koupališti v Hluku.

Proč 20 korun?

Vážení čtenáři,

nikdy jsme nezáviděli všem těm novinám, časopisům a všemožným prodejcům, kteří oznamovali svým čtenářům či zákazníkům zdražení svého „zboží“. Bohužel, jak vidíte, tentokrát jsme to my sami, kdo s něčím takovým přichází.

Věřte nám - děláme to velmi neradi, protože máme velkou obavu, aby výrazně neklesl zájem o časopis, a tak nebyla ohrožena jeho existence.

Zároveň ale víme, že vydavateli tohoto časopisu, Mikroregionu Ostrožsko, nic jiného nezbývalo. Výroba tohoto časopisu, a to především jeho tisk, stojí tolik peněz, že výrobní cena časopisu je podstatně větší než částka, za kterou časopis prodáváme.

Velmi vás prosíme o pochopení tohoto našeho kroku, do poslední chvíle jsme se snažili, abychom cenu časopisu měnit nemuseli.

Věříme, že toto rozhodnutí vydavatele pochopíte a zůstanete nám věrni. Naše víra v budoucnost časopisu se opírá právě o vás. S řadou z vás se setkáváme, víme, že máte časopis rádi a fandíte mu.

Jsme přesvědčeni, že právě vám není jedno, jestli bude dál existovat časopis, který nesází na laciné čtení ani na známé mediální hvězdičky, ale který se věnuje hodnotám našeho kraje - lidovým tradicím, duchovním tématům, životům zajímavých lidí, výchově, vzdělávání.

Možná právě teď se ukáže, jestli o těchto hodnotách jen mluvíme, nebo jestli jsme ochotni zaplatit o deset korun víc, abychom podpořili časopis, který si jako jediný těchto hodnot všímá.

Tím, že jste si tento časopis koupili i za zvýšenou cenu, ukázali jste, že tyto hodnoty jsou vám blízké.

Velmi vám děkujeme za vaše pochopení a podporu...

**Radek Bartoníček,
Zuzana Lipárová**

SVATÝ ANTONÍNEK

6 - Historická návštěva kardinála a biskupů

VESELÍ NAD MORAVOU

10, 11 - Mnoho informací o populárním Baťově kanálu

LOUKA

12 - Reportáž z nefalšované krojované svatby

BORŠICE U BLATNICE

13 - Boršičané vystupovali v Národním divadle

VELKÁ NAD VELIČKOU

15 - Devadesát let Sokola, který dosáhl mnoha úspěchů

UHERSKÝ OSTROH

16 - Řediteli školy hrozí odvolání, neměl v pořádku účetnictví

HLUK, O.N.VES, VESELÍ, LIPOV

18 - Kam všude můžete jít na koupaliště

O. N. VES

20 - Výzva k rezignaci obecního zastupitelstva

VELKÁ NAD VELIČKOU

21 - Lidé na Horňácku mají obavy: Co bude s Kordárnou?

BLATNICE POD SV. ANTON.

30, 31 - Portrét nejlepšího fotbalisty našeho regionu

OSTROŽSKÁ LHOTA

38, 39 - Rozhovor se starostou Antonínem Jelénkem

LIPOV, STRÁŽNICE

42, 43 - Ve Strážnici a na Horňácku bojovali verbíři

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Redakce: Radek Bartoníček, www.slovackoDNES.cz, radekbartonicek@gmail.com, tel.: 602 433 970, Zuzana Lipárová, tic@ostrozska.cz, tel.: 731 166 831, Stanislav Dufka, sdufka@seznam.cz

Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná

e-mail: mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč.

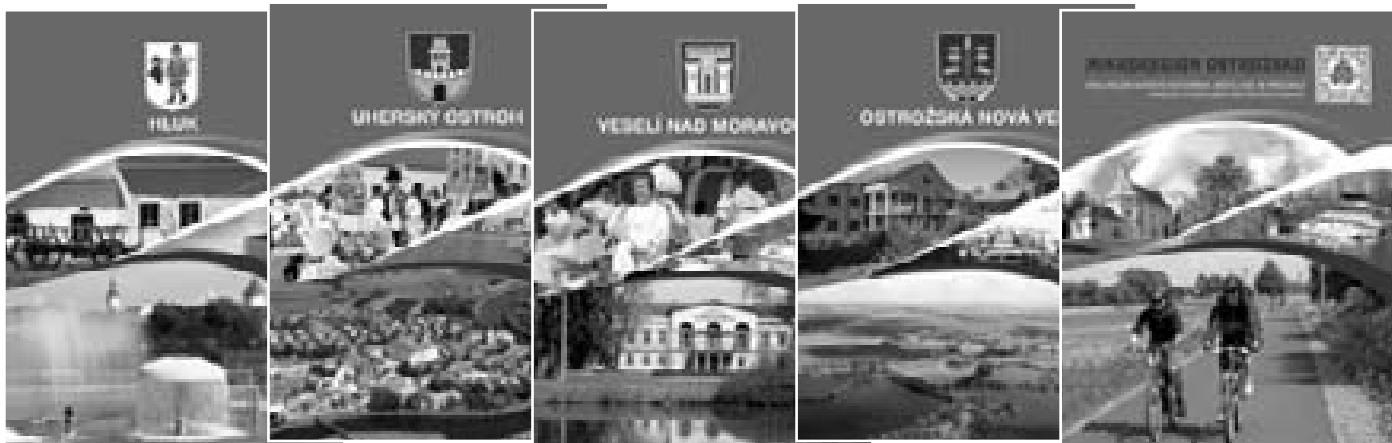
Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, 776 776 008

Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225

Foto na titulní straně: Koňák z Horňácka (FOTO: Radek Bartoníček)

Další vydání časopisu: 15. září 2009

Máme nové mapy obcí a měst

Toto je část zbrusu nových turistických map, které vznikly za poslední týdny v Mikroregionu Ostrožsko. Najdete v nich aktualizované mapy i nejnovější informace o obcích a městech celého mikroregionu. Titulní strany map najdete seřazené na barevné předposlední straně tohoto časopisu.

Všechny síly jsme poslední dobou soustředili do projektu Turistika bez hranic, který jsme připravili - a také v boji o evropské peníze vyhráli - spolu se slovenským partnerem Mikroregionem Teplička.

Každý den jsme řešili desítky detailů od názvů jednotlivých aktivit až po barvy na mapě nebo jaké zvolit fotografie. Chodili jsme obcemi a hledali jsme krásná zákoutí, památky, zajímavé akce i běžný život. Hodiny jsme trávili nad texty, nad náměty a informacemi, které jsme předtím nasbírali. Na mapě jsme pracovali do poslední chvíle před vytisknutím, řešili jsme doslova každou čárku. Všem, kdo nám s mapami pomáhali, patří velký dík.

Ze všeho nejvíc chceme, aby materiály, které vznikly, byly co nejaktuálnější a co nejvíce přiblížily turistům život u nás. Abychom ukázali, jak krásná místa zde mohou turisté navštívit. Ale nejde jen o tato místa, návštěvníkům můžeme doporučit také naše výborné vinaře, skvělé řemeslníky, co do-

káží uchvátit ručními poctivými výrobky nebo naše nezaměnitelné kulturní a sportovní akce. Za vším stojí desítky šikovných lidí, kteří dokáží právě návštěvníky odjinud bavit a zaslouží si za to obdiv.

Budeme i na internetu

V průběhu července se v našem informačním centru můžete zastavit pro turistickou mapu Ostrožska a posoudit, jak se nám povedla. Mapa, ale i další mapy obcí a katalogy budou pro všechny zájemce zdarma. Samozřejmě budou k dostání také na vašich radnicích.

Dalším místem, kde budeme informovat zájemce na obou stranách hranic, bude dosud nejrozsáhlejší turistický webový portál. Zanedlouho si budete moci také všimnout nového značení v obcích.

Všechno, co se pod názvem projektu Turistika bez hranic skrývá, má jediný cíl. Zviditelnit náš region i slovenského partnera, kam

patří Trenčianské Teplice, Trenčianská Teplá, Omšeň a Dolná Poruba. Turisté se totiž dozví co nejvíce o skoro sousedních regionech, které rozdělily hranice. Lépe poznat naše okolí mohou také ti, kteří zde žijí.

Propojením česko-slovenské spolupráce chceme také přispět k tomu, že se lidé budou snažit jezdit kousek za hranice, kde je také spousta krásných míst k procházkám, poznání nebo jako inspirace v mnohých zajímavých aktivitách a akcích, které naši slovenští přátelé pořádají.

Ale má to ještě jednu velkou výhodu. Pokud se nám podaří nalákat k nám turisty, přibude práce především podnikatelům v cestovním ruchu.

Část materiálů máme za sebou, ale stále ještě je hodně práce na katalogu i na turistickém portálu. Proto chceme poprosit vás, kteří zde žijete a máte svou obec či město rádi, ozvěte se nám se zajímavými tipy.

Zuzana Lipárová

OZVĚTE SE...

Ozvěte se, prosím, vy, kteří provozujete jakékoliv služby na Ostrožsku, od hospodských přes ubytování, rekreační činnosti, půjčovny kol, lodí nebo pokud pořádáte každoročně nějaké zajímavé akce.

Chcete-li upozornit na cokoliv zajímavého ve vašem okolí, dejte nám o něm vědět.

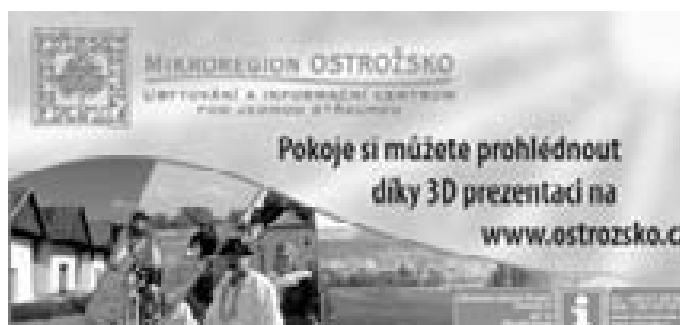
Informace nám posílejte na tic@ostrozsko.cz, osobně nebo poštou na adresu Zámecká 196, 687 24 Uherský Ostroh, volat můžete na 572 503 960. Děkujeme předem.

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,

POSÍLEJTE NÁM DO ČASOPISU PROSÍM JAKÉKOLIV INFORMACE NEBO FOTOGRAFIE Z NAŠEHO REGIONU!

DÁVEJTE NÁM PROSÍM VĚDĚT O AKCÍCH VE VAŠEM OKOLÍ, AŽ UŽ TĚCH, KTERÉ JSOU NAPLÁNOVÁNY NEBO KTERÉ SE USKUTEČNILY!

TELEFONY 602433 970 A 731166 831 JSOU VÁM K DISPOZICI

Pojďte s námi na Slavnosti vína

Loňskou úspěšnou prezentaci našeho regionu v Uherském Hradišti zakončovala ve velkém stylu hlucká „radniční“ dechová hudba Polahoda. Byť se to nezdá, rok téměř utekl a my se připravujeme na letošní ročník.

Mikroregion Ostrožsko se připravuje na největší událost roku, zářijové Slováké slavnosti vína a otevřených památek v Uherském Hradišti. Stejně jako v loňském roce se budou folkloristé, muzikanti a krojovaní prezentovat na nádvoří Reduty. Letos s sebou bereme nové, větší a kvalitnější pódium.

Po loňském úspěchu v historických prostorách Reduty, kdy jsme několik hodin bavili stovky návštěvníků, se snažíme poctivě připravit také na letošní slavnosti a nic neponechat náhodě.

V tomto roce už však nebudou slavnosti tolik o rekordech jako

v minulosti, kdy s námi do Hradiště vyrazilo pět set účinkujících a celková organizace tak byla nesmírně náročná. Tentokrát nás bude méně - ale určitě dokážeme obecnost bavit stejně dobře jako vloni.

V posledních dnech jsme oslovili spoustu kroužků a souborů s nabídkou vystoupení za Mikroregion Ostrožsko. Někteří už na tuto výzvu reagovali, ale stále ještě můžeme vzít několik dalších zájemců. Stačí, když se přihlásíte na adrese Zámecká 196 v Uherském Ostrohu, kde má mikroregion kancelář v budově Přízámčí. **ZL**

Digináves: nový partner Ostrožska

Ostrožsko a Hornácko stále více spolupracuje s dvojicí Antonín Vrba a Radek Pšurný, kteří dosud natáčeli především pro Českou televizi, Digináves, Folkloriku nebo pro pořady z regionů. Nedávno si ale pořídili novou kameru, s kterou se pohybují po stále větší části Slovákka.

V současnosti mimo jiné pracují na dvou velkých projektech pro MAS Hornácko a Ostrožsko.

„Ten první bude sloužit k propagaci samotného Hornácka. Například při veletrzích cestovního ruchu nejen v naší republice. Vedle záběrů z přírody zde zaznamenáváme po celý rok i nejvýznamnější kulturní a sportovní akce v regionu. Druhý projekt je zaměřen na zmapování,

jak naložily vybrané obce Ostrožska a Hornácka s příspěvky ze zemědělského fondu EU pro rozvoj venkova. Doufáme, že nezklame-

me důvěru, která v nás byla vložena,“ upřesňuje Antonín Vrba.

Zároveň má velkou prosbu na zá-

stupce radnic, kulturní instituce i další organizace.

Všechny prosí, aby se mu ozývali, pokud nějaké akce připravují, rád

kterým tvoří rovnocennou dvojici. „Není snad pracovitějšího člověka, než je Tonda. Pořád se od něho můžu učit a spolupráce s ním je perfektní, i když je o generaci starší. Díky němu a Diginávsi jsem poznal folklór a navštívil kulturní akce, o kterých bych jinak ani neslyšel,“ chválí si projekt Radek Pšurný.

„Chceme proniknout i do sfér dokumentárního filmu a zachytit pro další generace všechny jedinečnosti a pamětihodnosti tohoto kulturně bohatého regionu, plného nejen folklórních osobností,“ dodává Tonda Vrba.

RB

(Sledujte www.diginaves.cz)

... a další projekty Tondy Vrby

Díky vypsání dotací z Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko se mohou ještě letos těšit lidé v příhraničním regionu na tři zcela nové kulturní akce.

„Byla by škoda, abychom nepodalí pomocnou ruku, když se v současnosti přetěžko hledají sponzoři. Križi v kultuře nesmíme dovolit. Vedle Velké jsem ještě vyzval s nápadem něčeho nového i kulturní činovníky v okolních obcích,“ prohlašuje kulturní aktivista a iniciátor Antonín

Vrba. „V sobotu 26. září plánujeme s Martinem Kuchyňkovým v centru regionu setkání vypravěčů s názvem: Humor - koření našeho života, při kterém hodláme „oživit“ vzpomínkou jednu z nejslavnějších osobností vypravěčského „kumštu“ na Moravě Vaška Mlýnka z Kuželova.“ Oslovil také Sdružení za obnovení Suchovské republiky s tím, že 17. října uspořádá v Suchově setkání harmonikářů a heligonkářů. K účasti na obou akcích již nyní hledá a tímto

vyzývá zájemce o účast z Hornácka, Ostrožska a ze slovenských Kopanic. „Nepohrdneme však zájemci ani z jiných regionů, především nové „obyčejné umělce,“ z řad hospodských sedánek či společenských akcí. I ty bychom chtěli dostat účinkovat na pódium,“ upozorňuje.

A to není všechno. Dne 22. listopadu uspořádá místní pěvecký ženský sbor v Javorníku pořad Drapte, drapte drapulenky.

A úplně nakonec. Zajímavý kulturní projekt s názvem „Stáří o lásce, mlá-

dí o smrti“, podpořený Jihomoravskou komunitní nadací, připravuje Vrba s pražským umělcem Vladimírem Mertou. Program by měl dát dohromady několik folklórních rodin z tří až čtyř generací.

„Jasno mám akorát v tom, že akce musí proběhnout do konce roku. Nyní hlavně sonduji folklórní místo pro uspořádání, kde chodí hodně diváků. Na Hornácku pravděpodobně ne, protože bohužel zájem místních lidí takový není. Je to ale škoda,“ dodává Tonda Vrba.

O putování na Antoníněk

Tolik lidí! Rozhlížím se od oltáře do dálky, ale nemůžu konec vidět. Kopec na sv. Antonínku je zaplněný, lidé jsou všude. Nejdou „jen“ tak kolem, jsou skutečnými účastníky mše, naslouchají, modlí se...

Mohl bych někomu mimo náš kraj takové množství lidí vysvětlit? Vždycky si představuji, že se časopis dostane do ruky někomu, kdo je z dálky, kdo tady na Antonínku nebo na Slovácku nikdy nestál. Nebo naopak – někde z dálky přijede sem k nám a vidí ty, kteří přišli na Antoníněk. Naslouchají, zpívají, modlí se, „ukazují“ svou víru.

„Je pozoruhodné, že velká díla se rodí z drobných, bezvýznamných, dobře vykonávaných, každodenních činností,“ promlouvá zrovna k poutníkům lhotský kněz P. Miroslav Reif.

Je červnová neděle roku 2009, do hlavní mše zbývají ještě ne celé dvě hodiny, ale místo před oltářem se plní.

„Jestliže budeme čekat na něco velkého, tak pravděpodobně strávíme svůj život v čekárně,“ pokračuje kněz. „Chlapci nebo mladí muži často snívají o velkých hrdinských činech a zapomínají na ty malé, každodenní. Malé činnosti se nám zdají všední, nudné, neatraktivní, my bychom chtěli dělat ty velké věci, zviditelnit se, předvést před druhými, a nejsme ochotni se mnohokrát věnovat těm drobnostem. To dělá až zralý člověk. Až vyroste chlapec v tatínka nebo dívka má vlastní děti, potom najdou třeba v sobě sílu

„Zlato je neživé, diamanty jsou dokonce nejtvrdší materiál v přírodě. Ale srdce člověka? To bije citlivě a je schopné milovat.“ Světící biskup P. Josef Hrdlička, sv. Antoníněk, červen 2009.

věnovat se každodenním drobným povinnostem. To už pak je lidská zralost,“ pokračuje. Kolik jen morálních apelů musely stromy na Antonínku za stovky let slyšet? Kolik jen slov doputovalo až k srdcím věřících? A kolik slov se proměnilo v činy? Představuji si ta slova jako dlouhé šňůry deště, který na nás neustále padá.

Mše pokračuje, jdu se projít po Antonínku, ale v kolotočářském hluku ztrácím soustředění. Brzy se vracím k hlavnímu oltáři, z dálky už je slyšet kázání olo-mouckého světícího biskupa

Josefa Hrdličky. Vzpomíná jeden ze zlatých pokladů.

„Je na něm mnoho zlata a mnoho malých diamantů, cena je nevyčísitelná. Přesto si často říkáme s otcem arcibiskupem, že tento krásný artefakt je pouze neživá mrtvá hmota, byť nesmírně vzácná,“ mluví už k tisícům lidí. „Ale srdce člověka, to bije citlivě, je schopno milovat, je schopno se pro Boha jasně rozhodnout, je schopno se obětovat, odpouštět, pomáhat...“

Kousek od biskupa vidím například P. Antonína Bachana a P. Vianeye Dohnala, františká-

ni, den před touto mší na Antonínku jim naslouchal plný kostel v Hluku.

P. Bachan mluvil o krizi, vyjadřoval soucit s těmi, kteří přicházejí v našem regionu o práci, ale zároveň se ptal: „V jaké jsme krizi? Hmotných věcí máme tolik, že bychom o žádné krizi neměli mluvit. Jsou důležitější hodnoty.“ V Hluku, na Antonínku, všude na Slovácku, putují víc než jinde v naší zemi slova duchovních k uším věřících i nevěřících - s vírou, že budeme lepší než jsme.

Text a foto: Radek Bartoníček

Historická Pouť biskupů

Takové množství biskupů, včetně kardinála Milo-slava Vlka, ještě nikdy na Antonínku nebylo. Už po uzavěrci tohoto čísla časopisu se totiž uskutečnila Pouť biskupů, na kterou přišlo velké množství věřících. Atmosféra byla velmi srdečná! Kardinál i biskupové se rovněž pomodlili u hrobu P. Antonína Šuránka, významného kněze z Ostrožské Lhoty. Video z této poutě i fotografie najdete na www.slovackoDNES.cz. Když jsem pozoroval, jak ohromné úctě se biskupové u věřících těší, přemýšlel jsem nad tím, jak dobře či špatně biskupové s touto úctou nakládají. Co myslíte?

RB

Honza, Lukáš, Katka, Pavel, Zuzka...

Povídání s dětmi, které žijí v Dětském domově v Uherském Ostrohu

„Kdo je tam?“ volá do vedlejší místnosti vychovatelka Dětského domova v Uherském Ostrohu Stanislava Nerádová. „Já teto,“ ozve se odpověď. Přichází jeden ze svěřenců domova Honza, právě přijel ze školy v Uherském Brodu, kde se učí na malíře pokojů.

Sedíme v přízemním bytě dětského domova ve velké místnosti, která je jídelnou i kuchyní, povídáme si o životě v domově a čekáme na to, jak budou postupně děcka chodit ze školy domů.

Rád bych se totiž o nich něco dozvěděl a blíž se s nimi seznámil, chci psát právě o nich, protože při čtení článků o různých domovech se mi zdá, že se mnohem více píše o sponzorských darech či různých sportovních a kulturních akcích než o těch, pro které je dětský domov domovem.

A protože ten v Uherském Ostrohu máme nejbližší, zazvonil jsem po předcházející domluvě u jeho dveří – a zamířil do jedné ze čtyř rodinných skupin, které tady jsou. Právě za „tetou“ Nerádovou a jejími svěřenci.

Vysvětlení na začátek – děti v domově říkají svým vychovatelkám tety, společně s nimi sdílejí v bytě jednu rodinnou skupinu. Na každém ze čtyř pater je jeden takový byt.

Postavit se na vlastní nohy

Když se **Honza** posadí, nejdříve ukazuje žákovskou knížku, povídá o tom, jaký den prožil ve škole. Na první pohled spíše nenápadný, tichý kluk, v domově bydlel ještě s bratrem, který se už malířem vyučil, pracuje u jedné hodonínské stavební firmy, kde bydlí na ubytovně.

Do samostatného života bude muset brzy „skočit“ i Honza, je mu totiž osmnáct, na učňáku je ale teprve v prvním ročníku,

nyní požádal soud, jestli by mohl v domově ještě dva roky zůstat.

„Kam by si chtěl potom jít?“ ptá se „teta“ Nerádová.

„Na jednom semináři nám říkali, jestli by nám mohla pomoci rodina. To jsem hned vyloučil. Chci se postavit na vlastní nohy, stejně jako brácha,“ vysvětluje Honza, který je v domovech od svých pěti let.

Úplně od narození je v domově **Lukáš**, který právě přišel ze

muziky, ta je v domově jen velmi krátce – pouhých čtrnáct dnů.

39 dní na útěku

Jako mimino byla sice v kojeneckém ústavu a krátce i v domově, ale ve dvou letech si ji vzali domů náhradní rodiče. Jim ale začala v poslední době utíkat. Rodiče si s ní nevěděli rady, a tak ji nakonec dali do ústavní péče.

„Můj nejdelší útěk byl minulý rok,

Katka, „teta“ Stanislava Nerádová, Zuzka, Pavel, Lukáš. Druhá zprava je Lucie, o které se v článku nepíše. Naopak Honza z reportáže na fotce chybí, přišel chvíli po focení. FOTO: RB

školy. Lukáš je výborný žák, talentovaný, udělal dokonce zkoušky na prestižní osmileté gymnázium Open Gate českého miliardáře Petra Kellnera.

„Mě učení baví. Bez problémů,“ prohlašuje Lukáš. Čtvrtým rokem se učí hrát rovněž na housle, chodí do Základní umělecké školy v Uherském Ostrohu. Nyní má nové, větší housle, které získal díky Nadaci Terezy Maxové.

Děti z domovů mohou právě u této nadace požádat o konkrétní věci, které potřebují pro rozvoj svého koníčku, nebo k přípravě na povolání. „Mám z houslí velkou radost,“ říká.

Zcela jiný případ je **Katka**, žákyně deváté třídy, příznivkyně tvrdé

třicet devět dní, od 15. prosince i přes Vánoce a Nový rok. Tady je to dobrý, doma se mi nelíbilo, s nevlastním otcem si rozumím, s nevlastní matkou vůbec, jí se na mně nic nelíbí, jak se chovám, jak se oblékám,“ vykládá Katka.

Stanislava Nerádová má ve tváři lehký shovívavý úsměv, snaží se v klidu s Katkou povídat a zároveň ji povzbuzovat. „Katka je jinak šikovná, je vidět, že byla v rodině vedená k práci,“ podotýká.

„Ahoj teto, dobrý den,“ přerušuje naše povídání **Pavlík**, další obyvatel domova a bratr jedné z obyvatelk přízemního bytu. „Pojď za náma, ty si takový šikovný, tak nám něco řekni,“ vyzývá „teta“ tohoto žáka šesté třídy, který se

dostal do domova společně se svým bratrem a sestrou, když jim zemřela maminka.

Moc se mu do mluvení nechce, trochu se stydí, navíc už za chvíli pojedou do Uherského Hradiště na udělení rovnátek. Dozvídám se, že rád maluje, chodí i na fotbalové tréninky, ale už ho moc nebaví. „Chtěl bych se spíš věnovat malování, chci chodit do výtvarky,“ tvrdí. „Ale on se může pustit do čehokoliv, od háčkování, drátování po rukodělné práce s papírem až třeba po to malování,“ doplňuje jej paní Nerádová.

Bude se mi stýskat

Jako poslední přichází za námi sympatická **Zuzana**, už dospělá devatenáctiletá dívka, která měla před sebou poslední dny v domově. Přijela ze školy v Uherském Hradišti, po vyučení na pekařku si tam dělá podnikatelskou nástavbu, ale sama přiznává, že školu asi nechá, protože ji nezvládá. Chystá se do Brna, hledá tam podnájem, chodí s klukem, který má v Brně non-stop bar, z počátku chce u něj pracovat.

„Bude se mi po domově stýskat,“ říká Zuzka a já si všimám, že stýskat se nebude jen jí, ale také děckám, které s ní bydlí. A dvěma sourozencům, které v ostrožském domově má, jejich matka totiž neměla na uživení dětí peníze. „Bude se mi po domově stýskat, protože kde jinde bych měla ve čtyři ráno teplé pečivo?“ uvolňuje Zuzka atmosféru. Všichni se smějeme, v domově totiž bývá od brzkého rána čerstvé pečivo.

I z těchto několika osudů vidíte, že náš pohled na dětské domovy nemůže být černobílý. Žije v něm nemálo zajímavých dětí a my se za nimi zase někdy vypravíme.

Radek Bartoníček

(Rád bych velmi poděkoval paní Nerádové i děckám za nevšední vstřícnost při psaní článku)

Příjemné setkání s Ebony

Velmi příjemná hudební atmosféra panovala na sv. Antonínku při koncertě bratří Ebenů. Byť všichni tři bratři jako skupina až tak příliš často nevystupují a mají své vlastní projekty, na Antonínek na ně přišlo obrovské množství lidí.

Byl jsem zvědavý, jak diváci zareagují na mírně ironickou písničku o „Folklorečku“. Reagovali vlídně, s pochopením,

úsměvem, velkým potleskem. Z Blatnické hory šla toho večera taková zvláštní pohoda, doprovázená klávesami, klarinetem, kytarou a dobráckým slovem Marka Ebena, klid a mír se tomu

říká. Souznění duší, které by možná jinde a v jiné situaci byly na sebe jako psi, tady ale seděly vedle sebe a tvářily se moc šťastně.

A ještě velké poděkování po-

řadatelům - blatnické farnosti a Matici svatoantonínské.

Text a foto: RB

(Video z koncertu najdete na webu www.slovackoDNES.cz)

Hornácký „majstr“ Martin Hrbáč slavil své sedmdesátileté narozeniny také v Brně v Divadle Husa na provázku, a to v režii a za modelování Břetislava Rychlíka. Večer to byl velmi vydařený, na pódiu zaspívala a zahrála řada výborných muzikantů a zpěváků, potěšitelné bylo, že po dlouhé době vystoupil veřejně i vynikající zpěvák Dušan Holý (foto uprostřed). Zajímavostí bylo, že mezi gratulanty se objevil expremiér Mirek Topolánek (vpravo), který zaspíval jednu písničku. Oslavenec dostal darem mimo jiné sedmdesát lahvič výborného červeného vína - jak jsem se ale dozvěděl, domů k němu domů se z nich nedostala ani jediná. Video ukázky z brněnského večera najdete na www.slovackoDNES.cz.

Text a foto: RB

Na červnovém Mezinárodním folklorním festivalu ve Strážnici jste mohli potkat také zástupce Ostrožska a Hornácka. Byly mezi nimi i členky folklorního souboru Sboreček žen z Lipova, které vystoupily dvakrát na strážnickém zámku. A to v zajímavém pořadu, který byl věnovaný hudebnímu skladateli Bohuslavu Martinů. Na snímku vidíte některé členky Sborečku společně se známou folkloristkou Magdalenou Můčkovou. Mnoho informací o zpěvačkách z Lipova - včetně bohaté fotogalerie - najdete na jejich stránkách www.sborecekzen.wz.cz

Text a foto: RB

Tento nenápadný chlapík na snímku je učitel hudby Martin Holý, můžete ho potkávat na některých folklorních akcích, například na Hornáckých slavnostech ve Velké nad Veličkou nebo na Mezinárodním folklorním festivalu ve Strážnici. Ve svém stánku nabízí celou řadu „céděček“ s vynikajícími hornáckými muzikanty i zpěváky. Jak sám ale říká, „zájem“ je takový, že to sotva pokryje náklady na pronájem stánku. Je to škoda, Martin řadu „céděček“ osobně nahrával a díky němu se podařilo uchovat pro budoucnost hlasy řady hornáckých zpěváků. Díky moc!

Text a foto: RB

Ladislav Šácha (vpravo) je mimo jiné známý jako velký znalec ornamentů, které také maluje. My jsme ho zastihli, jak se svými přáteli maloval kapličku v Uherském Ostrohu. RB

Přestože počasí bylo nevlídné, vyrazili i letos příznivci koseckého zpívání na louky za Malou Vrbku. Šírák dolů před nimi, že se pustili také do sečení. FOTO: František Hruška

Příjemné odpoledne připravila pro děti v Uherském Ostrohu místní organizace KDU-ČSL. Na hřišti si mohly vyzkoušet například chytání ryb. Za posláni fotek děkujeme paní Haně Kašpárkové.

Matice svatoantonínská má nové vedení. Oldřicha Graubnera vystřídalá usměvavá žena Marie Špirudová. Těšíme se v časopisu na nové zprávy o činnosti Matice. RB

Velmi pěknou fotku z Vápenek nám poslal známý fotograf Radek Frysa z Kunovic, který fotil svatbu těchto novomanželů. Na webu www.foto-frysa.com najdete řadu dalších fotek.

Na boršickém minigolfovém a fotbalovém hřišti se konal Den dětí. Velmi pestrý program připravila místní kulturní komise, všechny děti si odnesly balíček se sladkou odměnou.

FOTO: Vít Hrabal

Naše sympatie patří mimo jiné Malovanému kraji, kupte si jej a podpořte vše důležité, co o našem kraji píše - kéž si to uvědomí i mocní našich dvou krajů. Vyšlo čtvrté číslo roku 2009! Na titulní straně jsou letos vždy obrazy Hánů z Blatnice. A časopis najdete i na webu www.malovanykraj.cz. RB

V našem časopisu bychom rádi podpořili jiný časopis, o němž možná ani nevíte. Jde o časopis moravsko-slovenského pomězí a jmenuje se: Bílé - Biele Karpáty. Najdete v něm mnoho zajímavých informací. Časopis je na Informačním centru Bílé Karpáty ve Veselí nad Moravou. Vřele návštěvu tohoto centra doporučujeme! RB

Když jsem viděl tyto dvě červnové fotografie Lenky Fojtíkové, na kterých je mládež po biřmování, všiml jsem si na první pohled dvou věcí - zřejmě nijak překvapivých. Jak ukazuje levá fotka z Kuželova, kroje se tady ještě o svátečních dnech nosí, navíc i biřmovaných je dost na to, že Kuželov není nijak velký. Pravá fotografie z Velké nad Veličkou je už snímkem spíše z klasického města. V redakci jsme bohužel ani o jednom biřmování dopředu nevěděli, takže o něm nic více napsat nemůžu. RB

Nechte se unášet Baťovým kanálem

Pokud je něco skutečně turistickým magnetem našeho regionu, je to zcela jistě Baťův kanál. Pojd'te se tedy na něj podívat, a to v den, kdy na něm byl i Český rozhlas Brno, který odtud vysílal do "světa". Vyplováme z přístavu ve Veselí nad Moravou, směr Uherský Ostroh.

Plavba po kanále

Začít plavbou nebo praktickými informacemi, které se vám můžou hodit? Zkusím plavbu.

První pocit? Plout na lodi je skutečně zážitek. Na lodi utíká čas opravdu pomaleji, než jinde, díváte se na vlny, které se od lodě odrážejí ke břehu a víte, že žádný spěch nemá smysl. Není kam spěchat. Kromě vody vás uklidňují také břehy a celá krajina kolem, s opalujícími se lidmi, rybáři, cyklisty, nebo třeba s dívkou, která se projíždí po břehu na koni.

Kapitán naší lodě je Antonín Kořínek. „Jsem narozený u Vltavy a křtěný Vltavou,” říká. Na řece jezdil se vším možným, tři roky plul po moři, byl například kapitánem známé lodě Vítkovice, hodně se plavil přes Atlantik na Kubu, vozil rum i cukr. Nyní je tedy na Baťově kanále. „Na stará kolena se mi tak splnil můj sen,” prohlašuje.

Lod', kterou kormidluje a na jejíž palubě se nacházím, se jmenuje Danaj, vejde na ni šedesát lidí, vlastníkem je město Strážnice, které lod' pronajímá obecně prospěšné společnosti Baťův kanál. Podobné větší lodě, jsou na

Když se plavíte lodí po Baťově kanálu a blížíte se k Uherskému Ostrohu, uvidíte nejdříve tento pohled. Jako v pohádce, říkají určitě někteří turisté. Je zajímavé zkusit občas vnímat město právě z tohoto pohledu a ne z pohledu motoristy v autě, který jede po silnici.

Baťově kanále ještě dvě. V Danaji jsem se cítil příjemně, což bylo určitě i tím, že hrála na palubě cimbálová muzika. Samozřejmě – výjimečně, díky plavbě s rozhlasem. Ale nic nebrání, abyste si lod' (třeba i s nějakou cimbálovkou) najali.

Praktické informace

A teď možná několik praktických

informací. Všude je jich dost, pokud ale chcete, nejlepší ze všeho je kliknout na stránky www.batacanal.cz. Jestliže se chcete svést větší lodí nebo si pronajmout hausbót, je nejlepší zavolat na telefon 603 579 456 nebo napsat na: lukas.habarta@batakanal.cz. Hausbót je určený pro deset až dvanáct osob, a například jeho půjčení od pátku do neděle vás vyjde na 14 700 korun.

„Máme hausbótů skoro dvacet, takže není problém si vybrat,” říká Vojtěch Bártek, ředitel obecně prospěšné společnosti Baťův kanál. Hned ale upozorňuje: „Je o ně velký zájem, takže pro letošní sezónu toho moc volného není.” Obsluhy hausbótu se nemusíte bát, podle vyhlášky není na něj potřeba žádný průkaz způsobilosti. Obsluha půjčovny vám nejdříve ukáže, jak se hausbót ovládá, navíc se s vámi také projede.

Při cestě můžete počítat s tím, že potkáte řadu dalších lodí, provoz na kanále je stále větší. „Lidé si lodě stále přikupují, na kanále jich

může být mezi padesáti až stem. My, jako obecně prospěšná společnost, vlastníme 25 lodí,” vypočítává Bártek.

Historie kanálu

Po praktických informacích určitě neuškodí trocha historie.

Ta je spojena s věhlasnou firmou Baťa, která potřebovala přepravovat lignit - rozhodla se k tomu použít právě kanál. Následující desetiletí se nic nedělo, až po roce 1990 se objevili lidé, kteří se snažili kanál oživit a také sem přivést osobní dopravu pro turistické účely. Tato snaha se změnila v realitu v roce 1995, kdy se lod' Tomáš Baťa začala plavit mezi Veselím nad Moravou a Uherským Ostrohem.

Dnes vede Baťův kanál z Otrokovic do slovenské Skalice, má celkem 53 kilometrů a přes 13 plavebních komor. Má také samostatný říční úsek Hodonín – Rohatec, který by měla časem spojit plavební komora právě

Být na Baťově kanále je zážitek, říká mi tato rodina, když jsme z Veselí nad Moravou doplnili do Uherského Ostrohu.

s Baťovým kanálem. Plavba rovněž probíhá nad jezem v Otrokovicích, okolo Kroměříže. Pokud by se vše podařilo propojit, cesta od Kroměříže by vedla až po Hodonín.

Co vysílal rozhlas

Jak jsem na začátku uvedl, tato reportáž vznikala v den, kdy z Baťova kanálu vysílal Český rozhlas. Šlo o vysílání velmi příjemné, myslím, že se celá akce náramně povedla.

Český rozhlas udělal kanálu a našemu regionu obrovskou reklamu, a to především díky moderátorce Marcelce Vandrové, která z přístaviště ve Veselí nad Moravou vysílala naživo svůj pořad, do něhož si pozvala několik zajímavých hostů - například primáše

Ředitel obecně prospěšné společnosti Baťův kanál Vojtěch Bártek ukazuje tričko s emblémem Baťova kanálu.

Martina Hrbáče, zpěváka Luboše Holého, cyklistu Josefa Zimovčíka i starostu Veselí Jaroslava Hanáka. A také Vojtěcha Bárta, kterého se ptala paní Vandrová tak

dobře, že z něj dostala o Baťově kanálu mnoho cenných informací - řadu z nich jsem použili i v tomto článku.

„Voda je tady obklopena stromy,

je to skutečně krásný kout, park je nádherný, je tady hezky,” hlásila posluchačům brněnského rozhlasu a pochvalovali si také cestu z Brna do Veselí nad Moravou. „Když jsme sem jeli, viděli jsme, jak jsou tady vesnice fakt krásné, upravené, nádherné, všude kytky, všude krásně nalíčené domy, jakoby celý tento region za poslední roky ohromně zkrásněl,” pokračovala.

Náš region se tedy dočkal chvály velké, převeliké, teď jde „jen” o to, aby návštěvníci byli skutečně spokojeni a rádi se vraceli.

Text a foto: Radek Bartoníček

(Na www.slovackoDNES.cz můžete vidět video z vysílání rozhlasu z Baťova kanálu a slyšet také zvukový záznam pořadu).

Antonín Kořínek, kapitán lodi, na které jsme pluli. Jak říká, na vodě už jezdil se vším možným, plavil se i po mořích.

Romantika, pohoda, relaxace. I takový obrázek můžete vidět z lodi, projížděka na koni po břehu Baťova kanálu.

Vyšla zajímavá kniha o Hluku

Knížka, o které bych se rád zmínil, je ještě cítit úplnou novotou. Všiml jsem si jí náhodou v hradištské tiskárně L.V. Print, kde tiskneme také náš časopis. Podíval jsem se do ní a řekl si, že by byla škoda se o ní nezmínit.

Napsal ji pan Antonín Zlínský, a je vlastně výletem do nedávné minulosti „jeho” Hluku. Proto se také jmenuje - Hlucké vzpomínání.

Autor knížky se v ní přiznává,

že jeho snem bylo napsat knížku o době, ve které žil on, jeho rodiče i jeho přátelé. Myslím, že tento záměr se mu zdařil.

Antonín Zlínský udělal velmi dobře, že se nespolehal jen na vlastní paměť a vlastní psaní, ale oslovil také řadu Hlučanů. Díky tomu najdou čtenáři v knize opravdu mnoho vzpomínek, z nichž určitě nemálo bude pro ně zcela nových nebo i poměrně překvapivých.

Někdy máme tendenci myslet

si, že knížky musí psát jen spisovatelé. Je to velký omyl!

„Obyčejní“ lidé toho mnohdy dokáží říci mnohem více, protože píšou o životě, který skutečně žili - což je vidět i na této hlucké knížce. Panu Zlínskému patří velké uznání za to, že za tímto svým snem šel. Jsem přesvědčený, že tato knížka mnohé Hlučany osloví. A možná inspiruje i autory z jiných obcí a měst.

Radek Bartoníček

Návraty ke krojované svatbě

Psaní o nefalšované krojované svatbě v Louce i o „divadelní“ krojované svatbě Boršičanů, kteří vystupovali na prknech samotného pražského Národního divadla.

Alena Maňáková (vpravo její muž) si už od dětství přála krojovou svatbu. Ke krojům a tradicím má velmi blízko.

Kostel v Louce při svatebním obřadu. Kromě nefalšované krojované svatby lze tady najít i nefalšovaný vztah k víře.

Takovou svatbu mít! Všude kolem mě jsou krojovaní, krojovaná je chasa, krojovaný je kočí na voze, krojovaní jsou muzikanti. Kroj má i nevěsta. Krásná nevěsta!

Určitě by nás bylo více, kdo bychom chtěli mít krojovanou svatbu. Jen někdo ale o tom sní léta. Jen někdo se nakonec pokusí takovou svatbu skutečně mít. A jen výjimečně se to někomu nakonec splní. A k tomu všemu jde navíc o někoho, kdo má ke krojům, tradicím a víře hluboký vztah. Jako Alena Maňáková z Louky. „Protože su tady z Moravy, z Lúky, od malička tančím, jak v Lúčánku, tak Lipovjanku a Lipovjanu. A protože jsem také věděla, že bílé šaty nebude to pravé ořechové. A s kroji jsem vyrůstala až do manželství.“

Přesně takto mně odpověděla novopečená nevěsta na tu nejočekávanější otázku, jakou jsem jí mohl dát: „Proč jste chtěla krojovanou svatbu?“

Když na svatbu do Louky přijíždím, vůbec netuším, co mě čeká. Na začátku vesnice stojí krojovaná chasa (z Lipovjanu a Slováckého krúžku v Praze, kam nevěsta chodí), čekají na vůz s kočím. Horňácká muzika Petra Mičky na něj nasedne a můžeme jít. Jak jinak – se zpěvem, notu

drží kromě muzikantů známý folklorista z Lipova Ladislav Jagoš - Jožíček.

První zastavení je v domě nevěsty, ženich si musí odvést svou ženu k obřadu v kostele. Samotný obřad je krásný a dojemný. Co o něm chcete více psát? Manželé mají nefalšovaný vztah k víře, stejně jako někteří svatební hosté, horňácké kroje jsou nádherné. Celý obřad umocňuje ještě hudba a zpěv místní schůly.

Rád bych vám více napsal o samotné nevěstě Aleně Maňákové, protože jsem přesvědčený, že nebyť jí, Louka by byla bez krojované svatby možná další desítky let.

Snažím se zjišťovat, kde se v této dívce takový vztah k tradicím vzal. Myslím, že část odpovědi nacházím, když mluvím s její babičkou. Jmenuje se Marie Maňáková, má 81 let, vychovala pět dětí. U ní dívka bydlela se svou sestrou a rodiči několik let, než si postavili vlastní dům. Tady se setkala s vírou a také viděla pěkné manželství, které měla babička s dědečkem.

„Oni ně říkaly: Babi, ty nám ideš príkladem. A s manželem sme sa měli velice rádi. A byl velice hodný. V nedělu sa chodilo pravidelně do kostela. Kroje sem dycky měla

nachystané. S děckama sme sa pravidelně modlili, večer sme si klekli a modlili sa,“ vysvětluje paní Maňáková. A potom, za chvíli, ještě dodává, co od vnuček před spaním slyšávala: „Babi, eště Andělíčku, můj strážníčku. A babičko, krížek na čelo.“

Tato výchova měla určitě i vliv na dospívání Aleny Maňákové. Po střední ekonomické škole studovala do Prahy, kde v současnosti žije a odkud si „přivezla“ i manžela. V Praze studovala Vyšší odbornou školu sociálně pedagogickou a teologickou. Lákala ji, jak jinak, sociální práce.

„Už od střední ekonomické školy jsem věděla, že musím dělat něco s lidma, nějakou sociální práci. Nejdříve jsem pracovala s bezdomovci, potom jsem odešla k organizaci, která se věnuje uprchlíkům. A nyní se věnuji na ministerstvu vnitra integraci cizinců, což je úplně perfektní. Ve své práci určitě vidím smysl,“ povídala mi Alena Maňáková.

Při chození po Louce se ještě zastavuji s „tetičkama“, je mi jasné, že krojovaná svatba, kterou jsem právě viděl, je tady naprosto výjimečná.

„Móc, móc, roků taková svatba nebyla, já už si ani nepamatuju,

jak dlouho, to už je hrozně dlouho, šak vidíte, kolik lidí sa došlo podívat,“ říká mi jedna z nich. A byly dřívější svatby moc veselé? „Jejdanečku, šak ba.“

Až po odjezdu z Louky se dozvídám nové informace, které mě jen utvrzují v tom, že krojovaná svatba v Louce patřila k těm opravdu skutečným, kde si nevěsta a ženich jen tak „nehráli“ – však to možná znáte z některých podobných svateb.

Alena Maňáková totiž za pomoci dívek z Lipovjanu vyšívala ženichovi téměř celý jeho kroj a také své pentlení a fěťůšky. Při svatbě nechyběly ani starodávné tradice, například začepování nevěsty se zpěvy, požehnání, odprošování rodičů a večer okamžik, kdy novomanželé předali rodičům výslužku a máz vína se slovy: „Abyste nás měli rádi jako dceru a svého syna.“

To už měla nevěsta přesně podle tradice na sobě „jen“ obyčejný kroj. A měl bych končit nocí – vdanou dívku členky Lipovjanu odpantlily a společně zazpívaly.

Text a foto: Radek Bartoníček

(Na www.slovackoDNES.cz najdete video z krojované svatby i fotografie)

Zápisky černého pasažéra

Jak se s lidovou kulturou Slovácka neztratit ani ve velké Praze

Jsem jen obyčejný cestující, nebo spíše černý pasažér, zvědavce, někdo, kdo požádal o svezení do Prahy. Budu jen nenápadně pozorovat, jak můžou dopadnout lidé z Boršic u Blatnice a okolí, kteří se rozhodli předvést cosi na prkna samotného Národního divadla. Copak je vůbec možné mít takovou troufalost?

V Praze je všechno! Vzpomeňte si na něco, a já vám hned odpovím, že to tady bez problémů koupíte i prodáte. Nic tam nechybí! A čím byste chtěli překvapit diváky, kteří usednou do hlediště úctivaného Národního divadla? Toho, které má nad oponou divadla nápis, který znají i nejmenší děti: Národ sobě.

Nevím, co by národ říkal vystoupení „dobrodruhů“ ze Slovácka, ale uvidím, co bude říkat zaplněné hlediště - nejsem si jeho reakcí moc jistý.

Už vjíždíme do Prahy, dívám se kolem a mám pocit, že sem nějak nepasujeme, stejně jako náš zastaralý autobus, který se propletá mezi luxusními autobusy. Copak my, vesničané ze Slovácka, plahočící se po nepodlé cestě, můžeme dát něco Praze?

Když odpoledne vstupujeme do historické budovy divadla, leknu se, přehlíživě nás míjeji

Národní divadlo v Praze se ztišilo, na pódium právě přicházejí folkloristé z Boršic u Blatnice a Nivnice ukázat Boršickou svajbu. Za několik minut se začne ozývat divadlem bouřlivý potlesk. I dnes má Slovácko Praze co dát. FOTO: Martin Sekanina

herci, zatímco my se motáme s kufry u vchodu - v úctě před budovou, do které jsme vstoupili. I v provizorní šatně na vás dýchá historie, na stěnách jsou vypsány osobnosti opery, sahající až do předminulého století.

Jdeme na jeviště, je rozlehlé, na rozdíl od překrásného hlediště, které působí útulně, skromně. Do představení zbývají čtyři hodiny, začíná zkouška. Bez krojů a s nervozitou, učitel Vlastimil Ondra se rozčiluje, že nástup všech folkloristů na jeviště není dobrý, chybí spontánnost, větší síla v písničkách. Zkouška pokračuje,

začátek se blíží, přicházejí první diváci, kterými jsou výhradně lidé, tvořící ekonomickou elitu země, představení folkloristů je totiž součástí večera, ve kterém budou vyhlášeny nejvýznamnější české firmy roku 2008. Nevím, jak tento „slovácký podnik“ dopadne. Ještě že jsem jenom černý pasažér.

„A nyní už předávám slovo slováckým umělcům, jeviště Národního divadla je vaše!“ oznamuje příchod „krajanů“ moderátor Václav Postránecký. Sedím téměř pod jevištěm, držím palce, sleduji, co se na jevišti odehrává.

„Zaspíval kohútek na boršické věži, odpros sa nevěsto, otcovi, matěři. Odpros sa jich, odpros, klekni na kolena, pro Boha vás prosím, neopúšťajte mňa...“,“ zní první krásná písnička, kterou zpívají ženy ze souboru Nivničky. Za nimi zní cimbál, nevěsta s ženichem poklekají před rodiči. „Tatičku, mamičko, děkuji vám, že ste ceru vychovali a do mojích rukú dali,“ děkuje nakonec ženich rodičům nevěsty.

Na divácích je vidět, že prastará slova, obřady i lidový zpěv mají schopnost oslovit i dnes, byť tato slova i jejich obsah zahubila nová doba.

Hledištěm Národního divadla se rozhlédá potlesk, který se během představení mění několikrát v aplaus. Diváci jsou nadšení, a nadšení jim vydrží až do konce, kdy slyší například mužský sbor Boršičané nebo dechovku Boršičanku Antonína Konička.

Věřili byste tomu? Takový úspěch nadšenců z Boršic u Blatnice a okolí? Ať žije Praha. Ať žije Slovácko. Ať žijí tradice a lidová kultura!

Radek Bartoníček

(Na www.slovackoDNES.cz a www.borsicane.cz najdete mnoho dalších informací i video z Prahy)

Starosta Boršic u Blatnice Bohuslav Vávra je pro některé kontroverzní muž, který ale dokáže zařídit věci tak, jak málokdo jiný. Pro Národní divadlo dal dohromady schopné lidi a zorganizoval akci, která se v Praze setkala s velkým úspěchem - viděl jsem to na vlastní oči. FOTO: RB

Mladí kluci z Uherskobrodska. Než začali zpívat, v hledišti to zašumělo, protože se diváci dozvěděli, že kluci takto spolu zpívají poprvé. Už během zpívání diváci tleskali, po skončení doprovázel kluky aplaus. FOTO: RB

Učitel Vlastimil Ondra byl autorem celého pořadu, navíc na jevišti Národního divadla vystoupily „jeho“ soubory z Boršic, Nivnice a Bánova. Velkým pomocníkem mu byl Boršičan Vít Hrabal se svou ženou. Obrovské poděkování ale zaslouží mnozí další, bez nichž by nic nebylo. FOTO: RB

Ty veselští živnostníci

Ve Veselí je otevřena do 16. srpna půvabná výstava s řadou pěkných fotek

Stačí, když uděláte málo. „Seběhnete“ z veselských ulic do galerie Ve Dvoře a ocitnete se díky fotografiím a textům ve světě dávno zmizelém, ale o to půvabnějším. Ve světě veselských živnostníků, kteří před námi v minulém století chodili právě po místních ulicích, měli tady své krámky i větší firmy, žili tady své životy a snažili se město posunovat dál, k dalšímu rozkvětu.

Po roce 1948 byly jejich životy těžce zasaženy totalitním režimem, živnosti i firmy vymizely a na mnohé živnostníky se zapomnělo.

Nynější výstava s názvem „Veselští živnostníci“ je tou nejlepší příležitostí vrátit se do mi-

nulosti, zastavit se u jednotlivých, velmi zajímavých fotografií, seznámit se s životy těch, kteří bojovali o místo na slunci v nelehké konkurenci.

Obrovské uznání zaslouží veselský keramik Vladimír Groš (na snímku vlevo), který bohatý materiál shromáždil, a také Jiří Peša, který výstavu instaloval a poskytl některé fotky. A do třetice - díky také řediteli městského kulturního střediska Marcelu Římákovi, že pro tento výborný projekt poskytl prostory. A ještě jedno poděkování - manželům Smutným, kteří na vernisáži zpívali řadu písniček právě na téma živností.

„Do těchto dvou výstavních místností se vešlo množství lidských osudů, které mnohdy končily dost podobně - nedobrovolným ukončením činnosti,“ začal výstavu Vladimír Groš, na kterém bylo vidět, s jakým potěšením se dřívějším veselským živnostníkem věnoval. „Setkal jsem se tak s velikým množstvím šikovných lidí, které jsem už sice nepoznal přímo, ale zprostředkovaně díky vyprávění, fotkám a dalším materiálům, které po nich zůstaly,“ povídal autor výstavy a děkoval řadě Veselánů, kteří mu pomáhali dávat osudy živnostníků dohromady.

Na psaní o jednotlivých osudech tady v časopise nemám bohužel místo, ale zajděte si na výstavu, každý živnostník by si zasloužil zastavení a vzpomínku. A také obdiv, za všechny vám můžu například přislíbit, že se na výstavě dozvíte o veselském obuvníkově, který dělal jezdecké boty přímo pro prezidenta

Edvarda Beneše. Na konec článku bych rád napsal přání, které jsem slyšel také z několika úst. Bylo by skvělé, kdyby na tuto výstavu navázala kniha, která by byla věnována veselským živnostníkům. Nepochybuji, že by měla významné místo v mnoha rodinných knihovnách.

Text a foto: RB

Děti z veselského kroužku malých čtenářů společně s veselskými umělci, o kterých připravili knížku. Hlavní duše celého projektu, paní Vladimíra Žajdlíková, stojí jako druhá zprava s knížkou v ruce.

FOTO: RB

Úplně nezvyklá kniha

Byl to určitě jeden z nejskromnějších křtů knížky, jaký jsem kdy viděl. Navíc knížky, která nebude ani na prodej, ale bude „pouze“ k půjčení ve veselské knihovně a v místních školách. Přesto šlo o jeden z nepříjemnějších křtů knížky.

Autory netypické knížky jsou totiž samotné veselské děti, členové kroužku malých čtenářů při knihovně. Od předložského roku si mezi sebe zvaly zajímavé osobnosti veselské kultury, a z otázek, které jim dávaly, a odpovědí, které slyšely, vytvořily právě knížku.

Velmi se mi líbilo, když na křest nepřišly jen samotné děti, ale také většina veselských osobností, které svou účastí ukázaly, že knížka pro ně není jen nějakou okrajovou událostí. A nechyběli ani sponzoři, bez nich by kniha nebyla vůbec. U každého takového projektu musí být navíc nějaký nadšenec, kterým je v tomto případě knihovnice Vladimíra Žajdlíková, bez které by knížka také nebyla.

Byla to možná událost malá, ale svým smyslem větší než mnohé jiné. A také příklad, že i v době pro kulturu nepříznivé, lze díky několika lidem dokázat mnoho.

RB

Velické sokolské kralování

V našem časopisu se snažíme podporovat Sokol, spolkovou činnost i ty, kteří pracují s dětmi a mládeží. Tentokrát jsme se vydali na akademii do Velké nad Veličkou – místní Sokol, který kraluje našemu regionu, slavil 90 let! I když nevím, jestli psát, že „kraluje“. Jde totiž o sportující dívky a ženy. Chlapi? Ani jeden jediný.

Paní Pšurná s některými svými svěřenkyněmi.

A tady dívky při samotném cvičení.

Nemůžu začít jinak než upozorněním, že všechna jména Pšurných, která budete číst na následujících řádcích, jsou jména jedné jediné rodiny - na pomyslném vrcholu stojí manželé Antonín a Olga Pšurní, kteří jsou v čele Sokola mnoho let, náčelníci je navíc jejich snacha Jarmila, a na pódiu se objevila také jejich vnučka Jarmila jako cvičenka se švihadlem, vnuk Adam jako baskista cimbálové muziky základní umělecké školy a druhý vnuk Radek jako moderátor a ten, kdo pomáhal s technikou. Možná na vás bude zpočátku působit zvláště, že vše se točí ko-

lem jedné jediné rodiny, a ještě navíc rodiny starosty Jiřího Pšurného. Jenže, když jsem slyšel a viděl, co práce pro Sokol obnáší, můžu napsat jediné - není jim co závidět.

Nejvíce mně zůstal v paměti ze samotné akademie tento moment: děti cvičí na pódiu, dělají kotouly, hvězdy, mosty, potom přinesou „kozu“, skáčou přes ni, to vše doprovází klavír, na který hraje Jiří Pšurný. Marně vzpomínám, kdy jsem něco tak prostého, ale zároveň působivého, viděl.

„Začínám s dětmi od první třídy. Nejdříve je naučím na žíněnce kotoul a jiná drobná cvičení, po-

stupně přidáváme další cviky, a pokud chodí poctivě, tak v deváté třídě umí přemet, hvězdu, salto i další gymnastické prvky,“ říká mi po akademii Jarmila Pšurná.

Co se za tím skrývá? Obrovské množství času, který ani nejde spočítat. Týden co týden, několik let cvičení s dětmi. V úterý s prvňáky a druháky, ve středu s třetíáky, čtvrťáky a pátáky, ve čtvrtek s šestáky až devátáky. A k tomu - pokud nepočítám sletová vystoupení - účast na soutěžích, například na župních přeborech. V březnu ve švihadlovém víceboji a šplhu, v dubnu ve sportovní gymnastice, tedy cvičení na kladině, hrazdě, v přeskoku a prostných, v květnu v atletice a plavání. Úžasná všestrannost - co říkáte?

„Cvičí ten, kdo chce. Nedělám žádný výběr, kdo přijde a má zájem, toho ráda vidím. A myslím, že to většinu holek skutečně baví. A koho ne, tak přestane chodit,“ podotýká paní Pšurná.

Za dlouhá léta přivedla k pohybu obrovské množství dívek. Neztrácí chuť pokračovat, když dívky po dokončení základní školy odcházejí i z cvičení?

„Já to tak neberu, vnímám to tak,

že jsem jim něco dala a oni na to budou vzpomínat. Ale samozřejmě je mi líto, že se s nimi musím rozloučit,“ odpovídá.

Když si alespoň vzdáleně představím, co všechno obnáší takové cvičení, napadá mě ještě jedna otázka: „Proč se cvičení nadále věnujete? „Já nevím,“ směje se. „Proč? Já sama přitom nejsem tělocvikář, chodila jsem do gymnastiky k paní učitelce Nesrstové. Vdala jsem se do sokolské rodiny,“ odpovídá. „Ano, to je ten pravý důvod,“ směje se opět a pak dodá už vážnějším hlasem: „Mívám však i chvíle, kdy si říkám: Naposledy. Už nikdy!“

Příprava na akademii je totiž velmi náročná, ale jak jsem viděl, paní Pšurná bude zcela jistě pokračovat dál. Je mi přitom jasné, že se na mě bude kvůli tomuto článku zlobit, protože jednu věc nemá ráda - publicitu.

Určitě bych měl tedy alespoň napsat, že několikrát děkovala svým spolupracovnícům a kolegyním Šárce Hlahůlkové a Evě Procházkové.

„Díky, vám všem, Sokolé ve Velkém!“

Text a foto: Radek Bartoníček
(Video z akademie najdete na www.diginaves.cz)

Dívky z Velké nad Veličkou při jednom ze svých vystoupení.

Neklid nad školou

Hospodaření ostrožské školy není v pořádku - místo ředitele se kymáci

Ředitel Základní školy v Uherském Ostrohu Petr Bělohrad nevidí důvod, proč by měl být odvolaný z funkce ředitele.

A může se přitom opírat o podporu téměř třiceti učitelek své školy. Takto seděly učitelky při jednání městského zastupitelstva, které v červnu o situaci ve škole jednalo.

Když přišel ředitel Základní školy v Uherském Ostrohu Petr Bělohrad na červnové jednání městské rady, tušil, že je zle. Starosta města Vlastimil Vaněk mu oznámil, že daňový poradce našel v účetnictví školy závažné chyby a proto navrhne ředitelovo odvolání z funkce.

Události se daly do pohybu. Ředitel sdělil učitelům, co pro něj starosta chystá, následovala petice, kterou podepsalo všech dvacet šest učitelek a učitelů, včetně dalších členů pedagogického sboru.

„Učitelé důrazně protestují proti plánovanému odvolání,“ napsaly učitelky do petice. „Učitelé základní školy vyjadřují plnou podporu a důvěru současnému řediteli školy. Vždy pracoval s plným nasazením, důsledně, svědomitě a zodpovědně i v rámci svého volného času vždy ve prospěch školy,“ pokračovaly v petici s tím, že nevěří v jakýkoliv oprávněný důvod k jeho odvolání.

Ve stejný den někteří učitelé navštěvují vlivného místopředsedu KDU-ČSL v Uherském Ostrohu Jana Galušku, ve kterém získávají důležitého spojence. Právě lidová strana je totiž ve městě nejvýznamnějším partnerem nejsilnější strany, ODS, a tak podpora lidovců má pro ředitele velký význam.

To se ukazuje i na červnovém jednání zastupitelstva, kde právě Jan Galuška nejvíce ředitele hájí. Starosta Vaněk oznamuje, že návrh na odvolání ředitele školy zatím radním nepodal. Situace se uklidňuje - samozřejmě, jen zdánlivě a dočasně. Svědčí o tom i ostrá slova ředitele směrem k některým lidem z vedení města - Když už škole nepomáháte, tak jí aspoň neškodte.

Existoval zvláštní účet

Co se tedy stalo? Aktéři celé věci mají každý své vysvětlení, nejdůležitější je asi sdělení, že daňový poradce zjistil při finanční kontrole školy ne-

dostatky. Nejzávažnější sdělení zní: „Některé peněžní prostředky školy byly vedeny mimo účetnictví.“ Konkrétně, od začátku školního roku 2005 ředitel školy založil bankovní účet pod názvem Sdružení rodičů, na který chodily peníze například z pořádání školních plesů nebo prodeje knih či fotek, a naopak se z něj platily výdaje typu zajištění sportovních či kulturních pořadů.

To, že účet vznikl a nebyl zahrnut do účetnictví, nikdo nepopírá. Ani ředitel při svém vystoupení na zastupitelstvu. Problém nastává ve chvíli,

kdy se mají všichni aktéři shodnout na tom, zda toto pochybení je tak velké, aby za něj ředitel zaplatil vlastním křeslem.

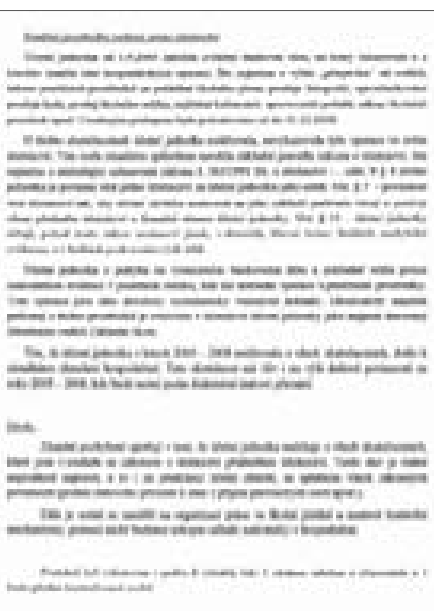
Zatímco starosta města i někteří další zástupci města jsou přesvědčeni, že ano, jiní zastupitelé jsou dosti rázně proti. Například vzpomínaný pan Galuška. „Já jsem pro lidský přístup. A proto si v žádném případě nemyslím, že šlo o takovou chybu, aby ředitel musel skončit,“ vysvětluje. Přidává přitom další důvody, proč stojí za ředitelem - podle něj nezneužil z účtu rodičovského sdružení ani jedinou korunu.

Paradoxně, jiný názor má místopředseda Vlastimil Kuřimský, který na radnici kandidoval právě za KDU-ČSL. Ten má dokonce oblast školství ve své gesci a pochybení ředitele považuje za velmi vážná - kromě vzpomínaného účtu totiž daňový poradce našel i další chyby.

Nejdůležitější nyní bude, jak se zachová samotný starosta. Ten zatím bude čekat na další hloubkové kontroly, které se do školy chystají - poté se rozhodne.

Z jeho dosavadních slov je ale zřejmé, že chyby ředitele jen tak nepřejde. „Ti, kteří ředitele obhajují, by se měli zpovídat především rodičům žáků školy, protože vím, že mnohým z nich se chování školy v této věci nelíbí. Já jsem přesvědčený, že došlo k závažným chybám, a jsem zklamaný, jak se k tomu ředitel školy postavil,“ říká starosta.

Text a foto: Radek Bartoníček

Toto je zpráva o nejasném bankovním účtu ve škole.

„Musíme se semknout“

Někteří ještě stihli odjet s autem na kopec nebo odnést ze sklepů a garáží to nejdůležitější. Někteří to nestihli a voda jim zaplavila vše. Nákupy, elektroniku, zboží a spoustu dalších věcí.

Přívalové deště zaplavily na začátku července Blatničku. Podle starších lidí přišla na vesnici pětasedmdesátiletá voda.

Na fotkách vidíte Svodnici, dříve klidný potok, který se proměnil v dravou řeku. Teprve v loňském roce opravený za mnoho milionů korun, se kvůli silnému proudu vody stal nebezpečným živlem.

Nepříjemné chvíle vyvolaly v lidech vlnu pomoci. Ti, kteří nebyli zatopeni, šli pomoc těm, kteří byli vytopeni. Pískem plnili pytle pro případ, kdyby náhodou přišly další silné deště.

Voda si vzala, co jí přišlo do cesty, naštěstí žádný lidský život. Škody jsou obrovské. „Jen na potoku je škoda odhadnutá na dvanáct milionů korun,“ poznamenala starostka obce Jarmila Hrušková. „Bude náročné vyrovnat se s následky. Nevím, jsou to velké škody. Musíme se semknout,“ dodala.

ZL

Blatnička na začátku letošního července. Desítky let klidný potok Svodnice se vylil z břehů a voda se valila vesnicí. Dostala se i do některých domů, přírodní neštěstí ale zároveň ukázalo, že lidé v Blatničce si dokáží pomáhat.

FOTO: Petr Symerský

Nesmyslné ničení židovských náhrobků

Zjevně ne úplně normální člověk poničil přes šedesát náhrobků na židovském hřbitově v Uherském Ostrohu. Když jsem se byl podívat na místě (byl tam zrovna starosta města Vlastimil Vaněk, viz fotka vpravo), viděl jsem, jak obtížné bude dát náhrobky zase na své místo. Některé jsou navíc zničeny tak, že oprava bude stěží možná. Neznámý pachatel nebo pachatelé vyvrátili i náhrobek (uprostřed), připomínající ostrožské Židy, vyvražděné nacisty za II. světové války. Policie dosud neoznámila, jestli ve vyšetřování tohoto případu pokročila. Každopádně, na jednom z náhrobků bylo vidět otisk boty, jakoby se její majitel opřel o náhrobek, když ho ničil. Židovský hřbitov je prakticky poslední vzpomínkou na kdysi početnou komunitu Židů ve městě. RB

Přijde po dešti konečně sluníčko?

Zveme vás na koupaliště v Hluku, Veselí nad Moravou a Lipově

Léto je tady, koupaliště jsou připravena. Můžeme se vrhnout do vody, jako tento chlapec na koupališti v Hluku. Jen, aby nám přálo počasí.

FOTO: RB

Prošel jsem si všechna koupaliště v našem regionu, povídal si s jejich správci i plavčíky a jsem rád, že vám můžu dát upřímné dobrozdání - všechna koupaliště jsou na léto připravena, všude jsem se setkal se vstřícností a příjemným vystupováním. A i když se jednotlivá koupaliště liší, každé má své kouzlo. Opravdu.

Nyní si můžete přečíst o koupalištích v Hluku, Veselí nad Moravou a Lipově. O přírodním koupališti v Ostrožské Nové Vsi najdete informace na straně 20. Městské koupaliště v Hluku je ze všech čtyř nejmodernější a v létě bývá doslova „obsypáno“ auty,

na kterých nechybí ani poznávací značky ze Slovenska.

Není divu, výhodou Hluku je novota celého areálu, ve kterém si děti mohou vyhrát na několika atrakcích, oblíbená je skluzavka, vířivky, chrlič vody, masážní trysky a další atrakce. Hluk se navíc může chlubit výborným zázemím, například občerstvení je tady na vysoké úrovni. A lidé si pochvalují nerezové plechování u velkého a menšího bazénu i dětského brouzdaliště.

Jediné, co možná některé pravidelné návštěvníky trochu zaskočí, je zvýšené vstupné. Dospělí děti platily dvacet a dospělí

čtyřicet korun, nově zaplatí dospělí padesát a děti dvacet pět. „Museli jsme cenu zvýšit, od roku 2002 byla stejná, přestože náklady jdou stále nahoru. Když jsem si vyjel z internetu několik koupališť ze širokého okolí, zjistil jsem, že máme jedno z nejnižších vstupných,“ říká místostarosta Hluku Antonín Kočí.

Hlučané přitom dál do koupaliště investují, opravovali čerpadla, vyměňovali některé dávkovače, upravovali dlažbu v dětském koupališti, přivezli čerstvý písek, natírali lavičky, řešili květinové záhony poblíž bazénů.

Koupaliště s velkými bazény

Další dvě koupaliště sice potřebují rekonstrukci, ale i tak za návštěvu stojí. A to i opakovanou.

To veselcké je rozlehlé, najdete na něm dva velké bazény 50x21 metrů i dvě brouzdaliště, hřiště na plážový volejbal, dva bufety. Výhodou je i velká travnatá plocha. A také večerní koupání až do 21. hodin, kdy za pozdější vstup máte i slevu na vstupném. Ve Veselí navíc investovali do technologie, která zajišťuje výbornou kvalitu vody. Pokud jde ještě o slevy, první sleva je za vstup po 16.00, druhá sleva je od 19. hodin. A co

celodenní vstupné? Dospělí platí 40 korun, děti 30 korun. Existuje i rodinné vstupné, dva dospělí a dítě zaplatí dohromady 100 korun.

Na lipovském koupališti jsem nikdy dříve nebyl - o to více jsem byl překvapený. I když starosta obce Ladislav Franta mluví o nutnosti rekonstrukce koupaliště (obec má na provoz udělenou výjimku od hygieniků), zažijete tady příjemnou vesnickou atmosféru bez zbytečného návalu lidí, bazén o rozměrech 50x21 je obklopený stromy a keři, potěší vás i rozlehlé dětské brouzdaliště a hřiště na plážový volejbal. Otevřeno je od 10.00 do 20.00, můžete si koupit pernametku na celou sezónu.

„Zveme všechny do hezkého prostředí za relaxací a odpočinkem, včetně dobrého pivečka,“ zní pozvánka od lipovského starosty, který je vděčný TJ Sokol, že se o koupaliště stará. „Jeden z důvodů, proč koupaliště u nás ještě funguje, je také ten, že Sokoli tam při údržbě dělají některé věci úplně zadarmo,“ podotýká Ladislav Franta. Byla by obrovská škoda, kdyby koupaliště v Lipově zaniklo.

RB, std

(Na straně 2 najdete fotografie ze všech koupališť)

Historické fotky Horňácka

Díky několika nadšencům se podařilo dát dohromady velké množství historických fotek Horňácka. K vidění budou ve Velké nad Veličkou ve Válcovém mlýně Antonína Nováka v době konání Horňáckých slavností. Název výstavy: HORŇÁCKO, tentokrát ve starých fotografiích.

Výstava je reakcí na první ročník, kdy se prezentovali mladí výtvarníci z Horňácka. Skupina

mladých lidí z Velké chtěla zachovat kontinuitu vystavování v mlýně - proto druhý ročník.

„Barbora Kozlíková a já jsme letos přijali nabídku od majitele mlýna Ladislava Lukáče využít opět mlýn na HS k výstavním účelům,“ řekla jedna z organizátorek celé akce Martina Venclová.

Přitom sdělila, že velkou zásluhu na pořádání výstavy má ředitel Základní školy ve Velké nad Veličkou Luděk Mikáš.

„Má nejvíc fotek ze všech, je jejich velkým sběratelem,“ uvedla s tím, že děkuje za půjčení fotek i dalším lidem. Zajděte se do mlýna podívat, je velmi dobře, že se dění v něm stalo součástí Horňáckých slavností.

Podle Martiny Venclové navíc budou fotky k vidění i po výstavě. „Budou v archivu základní školy nebo Obecního úřadu Velká nad Veličkou, aby sloužily i k vzdělávání dětí.“

RB

Zajímavý školní projekt

Velmi zajímavým projektem žila hlucká škola. Ve všech třídách tady probíhal projekt „Všude žijí lidé“.

Ať jste přišli do kterékoliv třídy, mohli jste vidět, jak se žáci nejnižších tříd proměnili například v Indiány, Eskymáky nebo Turky.

Ve vyšších ročnících se už žáci seznamovali s životem na celých kontinentech. Nešlo přitom jen o to, že by byli oblečeni v duchu země či světa dříve, ale jejich seznamování s jinými kulturami bylo podstatně hlubší. V jeden

den pak všechny třídy ukázaly spolužákům z jiných tříd výsledky svého snažení. „Věříme, že děti vedeme k toleranci a úctě vůči lidem z různých národů a států, což je v dnešní multikulturní společnosti velmi důležité,“ řekla k tomuto projektu učitelka Mgr. Romana Ryšková.

A když jsme u hluckých dětí, rád bych ještě podotkl, že mnoho z nich zpívalo ke konci roku v zahradě staré školy - opět se ukázalo, že tolik dětí, věnujících se zpěvu a tanci, v našem regionu jinde nenajdete. **RB**

Při seznamování se s jinými kulturami, hráli někteří žáci například na bubínky. FOTO: RB

Hlučtí hasiči nemají za sebou letos „pouze“ několik zásahů, ale také křest nového auta, které už loni koupila radnice. Křest měl na starosti místní kněz, a to v hluckém sportovním areálu. Následovalo zajímavé odpoledne, zájemci mohli vidět například vyprošťování zraněného z auta. FOTO: Štěpán Mitáček

Hlučtí senioři pokračují v pořádání velmi populárních besed na tvrzi. Nadále se tady scházejí jedenkrát měsíčně a vymýšlejí stále pestřejší program. V rámci toho posledního se představily i tyto „víly“ a „čarodějnice“, které přiblížily seniorům pověstnou svatojánskou noc. **RB**

Mažoretkový slet

Touto netradiční fotografií se vracíme k jedné z největších akcí, které se v minulých týdnech uskutečnily v našem regionu. Město Hluk hostilo první oblastní moravské kolo Mistrovství republiky mažoretek, přijelo několik stovek dívek, o které se hostitelé výborně postarali. Kdo nebyl na místě, stěží by uvěřil, jaká atmosféra při soutěži panovala, všude bylo možné vidět spoustu povzbuzování, radosti i zklamání.

Domácí mažoretky patří k nejlepším v republice, v minulosti dokonce už vyhrály i Mistrovství Evropy. Neztratily se ani tentokrát, mladší i starší postupovaly do dalších bojů. Zároveň ale bylo evidentní, že je čeká ještě mnoho práce, sotva jedna úspěšná generace odešla, je třeba připravovat další.

Líbilo se mi, jak celé toto soutěžení brala jedna z vedoucích hluckých mažoretek, Petra Prajzová. Zatímco na vedoucích některých družstev byly cítit až příliš velké emoce, ona vše hodnotila s úsměvem a měla pochopení i pro některá zaváhání svých svěřenek. Možná i v tom je jeden z důvodů hluckých úspěchů.

Text a foto: RB

Výzýváme vás k rezignaci

Novoveské zastupitelstvo jednalo o svém „odvolání“. Jeho kritici nepřišli.

Člověk by řekl, že život v Ostrožské Nové Vsi spěje klidným tempem dál a dál, ať se děje, co se děje. Dokonce i taková vývěsní skříňka, ve které byl plakát, vyzývající zastupitelstvo k rezignaci, nevyvolával větší zájem - ani v okresních médiích jsem si zmínky o něm nevšiml. Co si tedy o celé věci myslet?

„Lidé v obci tolerovali mnoho špatných rozhodnutí zastupitelstva, potažmo rady. Nyní však toto dosáhlo vrcholu, po prodeji či směšném nájmu obecního pozemku, byla udělena lidem a obci poslední ostudná lekce, jak zbavit obec a občany veřejného majetku,” stojí na plakátu.

Tou lekcí myslí pisatel či pisatelé schválený prodej místního koupaliště. Jak jsme už informovali v minulém čísle časopisu, zastupitelstvo se rozhodlo prodat koupaliště podnikateli z Uherického Hradiště.

Vraťme se ale k plakátu na nástěnce. Žádné jméno s podpisem na něm nenajdete, jedinou „stopou“ je podpis v podobě místní organizace ČSSD a odkaz na její internetové stránky.

Také na stránkách nejdříve uvidíte případ s koupalištěm, a poté prodej dalšího obecního majetku - údajně přes 60 tisíc

metrů čtverečních pozemku a.s. Ostrožsko v Ostrožské Lhotě. Kromě těchto dvou věcí napadají sociální demokraté také rozhodnutí rady vydat povolení firmě Synot na provozování automatů v obci.

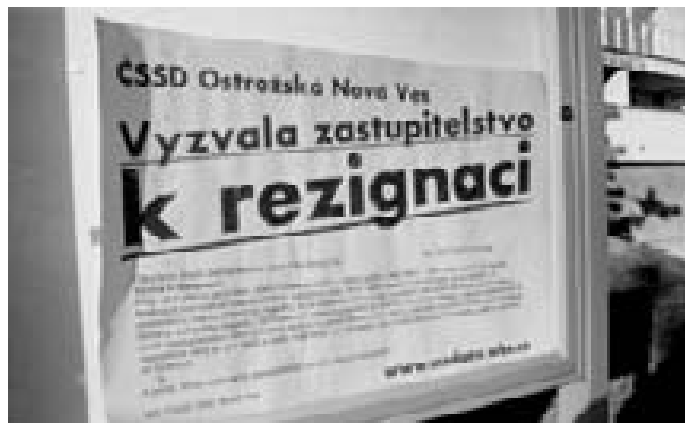
Více jasno mělo přinést červnové zasedání zastupitelstva. Tedy - vydal jsem se na něj. Byl jsem ale pořádně překvapený, když jsem zjistil, že na něj nikdo z ČSSD není!

Později jsem sháněl kontakt na zástupce ČSSD v obci Jana Straku a dozvěděl se od něj vysvětlení, které mě poněkud zarazilo. Prý bylo zbytečné na zastupitelstvo chodit.

„Jelikož nejsme zatím členy zastupitelstva, je jaksi bezpředmětné věnovat se diskuzi s opozicí, dokud pro ni nejsme plnohodnotnými oponenty. Jakmile budeme v zastupitelstvu resp. v radě obce, jsme připraveni konstruktivně postupovat v činnosti a rozvoji obce, bez byrokraticky ustrnulého stylu, který nyní u nás ve vedení obce panuje,” sdělil mi pan Straka.

Nezbývá mi tedy, než popsat jednání na zastupitelstvu o vzpomínané rezignaci.

„Teď je na vás, abyste se vyjádřili a řekli svůj názor na naši práci,

Tento plakát s výzvou k rezignaci novoveského zastupitelstva byl na nástěnce místní ČSSD.

jestli to je tak, abysme to všichni sbalili a šli pryč,” oslovil starosta Stanislav Tureček zastupitele poté, co výzvu ČSSD k rezignaci přečetl.

V této fázi je asi dobré pro neinformované připomenout, že navzdory silnému postavení ČSSD v České republice, nemá tato strana v Ostrožské Nové Vsi v zastupitelstvu nikoho, to se skládá z členů tří stran - ODS, lidovců a komunistů. Převahu má ODS s osmi členy, včetně starosty, pět členů má KDU-ČSL a čtyři KSČM. Při jednání o výzvě ČSSD byli zastupitelé zcela jednotní - k odchodu neviděli důvod.

„Pro obec by takový odchod nebyl dobrý, musely by být totiž nové

volby, přitom je rok do řádných voleb a ČSSD může ukázat, kolik lidí za ní stojí. Já bych to nechal do voleb,” říká svůj názor jako první starosta.

Další názory vyletují po větách v rychlém sledu od různých zastupitelů: *„Nezabývejme se tím.” „Za koho mluví?” „Jak takovou výzvu myslí?”*

Debatu končí svými slovy lidovecký místostarosta Pavel Botek. *„Já rezignovat rozhodně nehodlám. Počkám si, až výsledky naší práce zhodnotí občané ve volbách,”* tvrdí. *„Nebo chce někdo rezignovat?”* ptá se ještě nakonec. Nikdo se nehlásí.

Radek Bartoníček

Co bude s koupalištěm?

Přírodní koupaliště v Ostrožské Nové Vsi je i letos normálně v provozu, jste zváni, vše je pro vás připraveno. Co bude za rok, uvidíme, koupaliště obec prodává.

Je to sedmnáct let mého života. Tak mluví Zdeňka Hábllová, když přijde řeč na přírodní koupaliště v Ostrožské Nové Vsi. Sedmnáct let má totiž toto koupaliště od radnice pronajaté - a letos zřejmě naposledy.

Členové novoveského zastupitelstva se rozhodli koupaliště prodat, zájemců bylo několik. Vítěz nabídl 6,5 milionu korun.

Zdeňka Hábllová měla také zájem, ale nabídla méně. Podle jejích slov pět milionů korun. Ty považuje za maximum, vzhle-

dem k tomu, že podnikání na koupališti je kvůli nejistému počasí značně rizikové. „Snažila jsem se pokaždé o maximální vstřícnost k radnici, za ty roky jsem zaměstnala na léto mnoho mladých Novovešťanů. Navíc část pozemků na koupališti je mých a já je neprodám,” říká. Uvidíme, jak vše dopadne. Podívejte se na dobré stránky **www.koupalisteonv.cz**, kde najdete o koupališti i pronájmu tamních chatků všechny informace.

RB

Kordárna - boj o existenci

Ten je na šedesátce, ten na padesátce, ten už jen sedí doma. Těžké a smutné jsou tyto časy pro celou řadu lidí v našem regionu, občas stačí uslyšet jen několik málo slov a člověk se nechce ptát dál - mluvit o ztrátě práce není jednoduché. Žijeme v době, kdy možná paradoxně je ona šedesátka nebo padesátka – tedy pobírání šedesáti či padesáti procent platu – ještě poměrně příznivou zprávou. Nemálo lidí už je závislých jen na podpoře.

Výkonný ředitel Martin Prachař patřil v minulém vedení ke klíčovým manažerům Kordárny a patří k nim i v tom současném, které převzalo „otěže“ firmy v dnešní krizi.

V minulém čísle časopisu jsme vám slíbili aktuální informace k situaci akciové společnosti Kordárna, která je naprosto klíčovou firmou pro uživení mnoha rodin na Hornácku - svůj slib tedy plníme. Bohužel, informace, které máme, nepatří nadále k těm nejradostnějším. Kordárna, společně s dceřinnými společnostmi Slovokord a Kordservice, mají velké dluhy a musí se mimo jiné domluvit s věřiteli.

Není to tak dávno, co si někteří zaměstnanci Kordárny na dílnách dokázali stěžovat na kdeco. Že je jim moc teplo, nebo naopak moc zima a na další prkotiny. Dnes už si nikdo na nic takového nestěžuje. Lidé v Kordárně trápí daleko zásadnější problémy - zda nepřijdou o práci.

„Co pamatujeme, je to absolutně největší krize v dějinách fabriky,“ říkají někteří zaměstnanci. Nepřejí si být jmenovaní, všichni mají strach, aby za mluvení nezaplatili svým místem, navíc firma má oficiálního mluvčího.

„Kordárna byla vždycky dobře prosperující podnik. Kdyby nám někdo ještě před nedávným řekl, v jaké budeme situaci, odpověděli bychom, že se to nemůže stát. Dneska už vidíme,

že se může stát i to, že se fabrika zavře. Každý se modlí, aby se to nestalo,“ jsou jejich další slova. Přežije Kordárna nebo nepřežije? A kolik zaměstnanců bude muset odejít? Tyto otázky samozřejmě zajímají celé Hornácko nejvíce. Odpověď je složitá - a možná ji v této chvíli neznají ani ti, kteří podnik vedou. Musí ho v krátké době od základů organizačně změnit a postavit na zdravé

ekonomické základy. Zásadní bude zřejmě 4. srpen, kdy se sejde věřitelský výbor, v němž mají klíčové slovo věřitelé, kterým společnosti Kordárna, Kordservice a Slovokord dluží peníze.

Co je s Martinem Trnem?

Všechny společnosti mají od poloviny května insolvenčního správce a také nově vytvořené

krizové vedení, ve kterém už nesedí ing. Martin Trn, dlouhá léta klíčový muž v těchto společnostech. A také muž, který si dosud drží na Hornácku hodně vysokou prestiž. Ještě nedávno rozhodoval o veškerém dění v Kordárně, nyní zasedá v dozorčí radě, která ale nemá rozhodovací pravomoci.

Přesto se i mezi zaměstnanci povídá: „Není možné, aby něco nevymyslel. Když ho potkáte, tak na něm nic nepoznáte. Pozdraví, usměje se a vypadá to, že je v pohodě. On má 72 roků a je v úžasné kondici. Kdyby chtěl jenom zbohatnout, tak už to mohl v minulosti prodat. Jemu určitě nejvíce vadí, v jaké situaci teď fabrika je. Trn je ke Kordárně upoutaný.“

Valná hromada akciové společnosti se ale rozhodla vsadit na nové představenstvo a povolal krizové manažery. „Předsedou představenstva se stal dvaadvacetiletý Radim Valas, jeho místopředsedou pětadvacetiletý Martin Prachař a třetím členem je devětadvacetiletý Ivo Lazecký,“ řekl novinářům mediální zástupce Kordárny Karel Samec. A připojil důležitou informaci - že totiž banky, kterým právě Kordárna dluží peníze, s tímto vedením souhlasili.

Nyní je tedy na tomto vedení (podle Aktuálně.cz nový šéf už úspěšně zachraňoval jiné firmy) a také věřitelích, zda se jim podaří „proplout“ velmi složitým obdobím. Společnost, která zaměstnávala přes tisíc zaměstnanců zatím rozdala údajně přes 130 výpovědí. Kolik k nim ještě přibude? Doufejme, že co nejméně.

std, RB

Mnozí lidé na Hornácku jsou přesvědčeni, že Kordárně nalomila „vaz“ tato slovenská fabrika v Senici. Kordárna tady investovala miliardy korun do provozu, který dodnes nejde.

FOTO: Stanislav Dufka

Setkání pěstounů v Javorníku

Lidem, kteří se starají o opuštěné děti, pomáhá také Břetislav Rychlík s manželkou

Na začátku tohoto článku by mohl být inzerát, ve kterém by stálo: „Hledají se pěstouni! Téměř nulová práva, minimální příspěvky. Značka: Spěchá!“

Přestože se desítky pěstounů se svými dětmi sjeli letos v červnu do „našeho“ Javorníku, je jich stále zoufale málo. A jejich počet stále klesá. Mají téměř nulová práva na děti v pěstounské péči, dostávají několikanásobně menší příspěvky na dítě než ústav či dětský domov...

Děti, které pěstouni dostávají, nejsou v plenách, nemají modré oči a blond vlásky. Naopak, jsou to děti s menším či větším postižením – tělesným nebo mentálním – a většinou Romové.

Pěstouni, se kterými jsem v Javorníku mluvila, mi řekli, že by se v životě nedostali do situací, které jim nevlastní dítě připravilo. Vždycky by za něj ale bojovali jako za své vlastní.

Přemýšlela jsem, co odpovím, když se mě někdo zeptá, jak v tom Javorníku na setkání pěstounů bylo. Bylo to skvělé, ačkoliv osudy těch, kteří přišli, jsou spíš trpké. Zatímco se děti hrály na hřišti, kde pro ně byla připraveno spousta her a dalších činností, strávila jsem celé dopoledne v sále nad obecním úřadem na

Děti pěstounů se bavily na hřišti, zatímco jejich „rodiče“ diskutovali s odborníky.

besedě s pěstouny, odborníky, psychology i sociology. Poslouchala jsem, jak pěstouni za svou ochotu pomoci platí vysokou daň kvůli nynějším zákonům. Odborníci jim sice slíbili pomoc, ale... Bude to stačit?

Připraveni na nejhorší

„Když se nám narodilo třetí dítě, začali jsme uvažovat o tom, že pomůžeme dítěti, které nemá rodinu. Mezitím se nám narodilo naše čtvrté,“ vzpomínají manželé Novákoví z Brna.

Dál však pracovali na osvojení dítěte do pěstounské péče. „Bavili jsme se o tom s našimi dětmi, scházeli jsme se se sociální pracovníci, která nás od pěstounství

razantně zrazovala. Bylo to dobře, protože jsme byli připraveni na nejhorší, a také nám to v těžkých chvílích pomohlo.“

Nakonec se jim podařilo vzít si ještě druhého chlapce do péče. „U nás je to jen touha pomoci dítěti,“ říkali, když jsem se jich ptala na to, proč se rozhodli stát pěstouny.

Šestnáctiletý Jirka je Rom, narodil se v Třebíči, odkud si jej z dětského domova ve dvou letech adoptovali „noví rodiče“. Říká, že biologické rodiče poznat zatím nechce, za to sourozence, o kterých ví, ano. Je vděčný, že nezůstal v domově. „Tatka zjistil, když jsem byl malý, že špatně slyším. Díky němu mám naslouchadlo, bez kterého bych byl hluchý.“

Všichni jeho sourozenci jsou adoptovaní. Rodině říká „poskládaní lidi“, přesto si s nevlastními sourozenci docela rozumí. „Nejvíce se „sestrou“, která je nyní jeptiškou v Itálii.“ Při povídání citlivý kluk, který chce po střední škole oděvně vyrazit do světa a pracovat ve světě módy.

Dalším důležitým člověkem v tomto příběhu je známý folklorista a režisér Břetislav Rychlík. „Já se o ně starám už čtrnáct roků,“ říká skromně. Stará se spolu se svou manželkou. Publikují články, točili pořad o pěstounech, než jim jej televize škrtnula z programu, a pomáhají mnoha dalšími způsoby. „Natočili jsme nové dévédéčko, kde bude návod, jak se stát pěstounem. Prostřednictvím sdružení si jej bude moci každý, kdo bude mít zájem, koupit.“

Byla to spousta příběhů, názorů, přání a snů. Můžete si je přečíst také na velmi dobrých webových stránkách www.pestouni.cz.

Mezi námi, víte, jaké to v Javorníku skutečně bylo? Při takovém setkání najdete odpověď na své životní trable. Jsou malé, v porovnání se starostmi dětí, které se sotva narodily a už zůstaly na světě samy.

Text a foto: Zuzana Lipárová

Populární Javornické zpívání

Starosta Javorníku Jan Hozák ještě den před tímto zpíváním volal meteorologům a zjišťoval, jestli se v Javorníku nemusejí bát deště. Dočkal se uklidnění. A i když počasí zlobilo, z mraků nakonec nezapršelo. Červencové zpívání se tak vydařilo, velký počet diváků, který překvapil i organizátory, ukázal, že tato akce si získává stále větší popularitu. Video ukázkou z akce najdete na www.slovackoDNES.cz

RB

Ženský sbor z Javorníku při odpočinku.

Ženy z Hroznové Lhoty se rozezpívávají na hřišti.

Ženský sbor z Velké nad Veličkou.

Martin Hrbáč s muzikou bratří Kubíků.

„Moji milí spolužáci z Blatničky...“

Začtete se do krásného psaní, které napsal pan Petr Příkazský, kdy vysvětloval, proč nepřijede na setkání se svými spolužáky ze školy po třiceti letech. Psaní nám poskytla třídní učitelka paní Marie Krápková.

Děkuji za zavolání, děkuji za email. Máš překrásný dům, Tebe jsem však na fotce těžko poznával. Možná i proto na setkání po tolika letech nepřijedu. Zavoláme si, poslouchám Tě a vybavuje se mi ta malá holka ze základky. Zavřeš oči, povídáš si a znovu jsi o těch třicet let mladší.

Dlouho jsem se bál přijet do Blatničky. Chtěl jsem ji ve svých vzpomínkách zachovat takovou, jakou jsem ji po léta znal. Pak jsem to přece jenom nevydržel a před časem se k vám podíval.

Je to překrásná, opravdu překrásná vesnice, ale není moje. Ta moje zůstala jiná. Jít si tak ještě někdy lehnout na Pasinky do trávy, jen tak ležet a poslouchat šumění lesa, být bez starostí a hlavně mladší.

No jo, čas nám měří naprosto stejně bez rozdílu. Možná jednou do té trávy lehnu, ale to mi bude lupat v kříži, ozývat se zranění na koleně a při vstávání budu funět jak ošatka ježků. Uvidět mě tam nějaké děvča, tak si načisto řeknu, že ten staříček tam mosél snát umřít, či co.

Když jsem tenkrát před lety přijel do Blatničky, celou jsem ji projel křížem krážem a podíval se ke kostelu i na hřbitov. Cestou zpět jsem potkal Olinu. Zastavil jsem a se srdcem až v krku jsem ji oslovil jménem. Ona se na mě dlouze zadívala a řekla, že se jmenuje Šárka a Olga je její matka. Stál jsem tam jako naprostý idiot, který zapomněl na těch třicet let navíc. Tak vidíš, ona to byla dcera, ale oči měla její.

Snad podle očí bych poznal tebe i ostatní. Ale všechno by pojednou bylo jiné a ty vzpomínky by vzaly za své. Vzpomínky na školní léta, první lásky, zklamání a prohry, vzpomínky na Vás, moje spolužáky a kamarády. Najednou tu bude stát starší chlap, který se mi představí a on to bude třeba

Dnes už historická fotka třídy, do níž chodil i autor tohoto psaní, které adresoval právě svým spolužákům.

Vlasta Smějsík, se kterým jsme stavěli u nich doma stavebnice Merkur (po které jsem vždy tolik toužil), Zdeňka Stodolák nebo Joška Vaněk, se kterým jsme na Pasinkách vedli nesmiřitelné boje, nebo v dobách příměří jezdili na motokárách. Viš, že moji kluci vůbec neznají motokáry a prak? Jak jsme jen my sháněli a vyměňovali letecké gumy na frgačky, sháněli rasošky... No, nádhery. Nebo Vlasta Polach, který seděl se mnou v lavici a furt si nechával malovat tužkou něco na ruku. A co teprve školní večírky, první ploužáky, nesmělé dotyky a čas malin nezralých.

V páté třídě jsme zrcátkem na noze nahlíželi třídní pod sukni. To zrcátko patřilo s flusačků na rýzu k základní strategické školní výbavě.

Nebo nádherné cesty ze školy v Blatnici v autobusové vlečce. U nás v Knínicih ji mají myslivci. Ani netušíš, jak rád si do ní někdy v podvečer sednu a na ty cesty vzpomínám. Cestou jsme se domlouvali na odpoledne, psali si vzkazy a tajné zprávy, hvízdali pod oknem na kamarády.

Vidíš, dneska děvča nepochopí, jak jsme mohli žít bez mobilů.

Mohli, a bylo nám moc fajn. Měli jsme bůdy, klubovny, party a nepřátele, vyváděli neskutečné lotroviny, běhali s odřenýma kolenama a na lůcký rybník jsme jezdili i tři na jednom kole. A chodili do sadu krast třešně. Už nikdy v životě jsem nejedl tak přesladké třešně, jak ty kradené.

Rád vzpomínám i na pátera Šuránka. Sehnal jsem si několik jeho knih a někdy v zimních podvečerech si v nich čtu. To je ale jiná kapitola.

Tak vidíš, chtěl jsem Ti jen poděkovat za zavolání a nakonec píšu takové věci. Ale jednu poznámku si závěrem neodpustím (fakt posleď).

Ať nás život zavál do všech koutů světa (myslím i na Zdeňku Podařila ve Státech), ať našim životem prošlo jakékoliv množství osudových mužů nebo žen, nikdy nezapomeneme nikdo z nás na rodnou obec, základku a spolužáky, první lásky a erotické jiskření, představy a touhy. No, prostě se Vás už nezbavím.

Čas je neúprosný a začne se kácat jednou i v našem lese. Asi se nás už nikdy nesejde tolik, co teď. Je mi líto, že nepřijedu, ale duchem jsem s Váma. Vážně. Moc

na všechny vzpomínám, právě i proto, že se už příště takto všichni nemusíme sejít. Tak slibuju, že se někdy přijedu podívat. Kdy to bude, nevím, ale ten čas přijde. Nemám rád společenské akce a bojím se spousty lidí. A neumím tancovat. Raději se zastavím jen tak, náhodou. Janě Vyskočilové jsem to slíbil a s Helenou bych se také moc rád potkal. To víš, stará láska nerezaví... Někdy je mi po těch prvních láskách, mnohdy jen imaginárních, smutno.

Pamatuješ, jak jsme na Tvých patnáctinách shodili tu květinovou stěnu v obýváku? Dodnes nepochopím, jak je možné, že při té spoušti nás Tvoje mamka nezašťelila, jak prašivé psy. U Heleny jsme na jejich narozeninách hráli poprvé nervíky, taková bezva hra s pinčlíky od člověče, které se chytají do pokličky. Tenkrát jsme to hráli s plastovým květináčem, který vzal za své. Jo, pak potemněla světla, zapl se kotoučák nebo kazeťák, a když se nezamotala páska, byl to vždy krásný večer plný nenaplněné touhy a nových poznání. Tož tak...

Pozdravuj všechny a ještě jednou děkuji za zavolání. Přejí Vám všem pěkný večer v Blatnici. Poslal bych nějakou fotku, ale já snad ani nikdy nefotil, všude mám jen hory nebo včely. Vidíš, to jsem začal chodit do kroužku v Blatnici k učiteli Petraturovi a zůstalo mi to dodnes (ta láska ke včelám). Ve dvaceti jsem si nechal narůst plnovous, a až na na to, že mi začal plesnivět, se nic nezměnilo. Dnes ho nosí i můj nejstarší syn. Vzal jsem si spolužačku ze střední, máme tři děti a žijeme společně v harmonickém svazku. Jezdím na vodu, jezdím na vandry pod širák, miluji hory v každé roční době a nikdy jsem nebyl u moře. Tož tak... To už je opravdu vše.

**Petr Příkazský,
rodák z Blatničky**

To jste ještě možná neviděli

Zatímco ještě nedávno by Lhoťané mohli případného návštěvníka zavést buď k velké sluneční elektrárně nebo k památkovému domečku, nyní už je situace jiná. Největším „triumfem“ Lhoťanů se pravděpodobně stává nová relaxační zóna.

Těžko si někdo přespolní představí, co taková zóna vlastně je, a v čem spočívá její unikátnost. Představte si území podél potoka, kde ještě před několika týdny téměř nic nebylo, s výjimkou asfaltové plochy a stromů. Nyní můžete přijít do oploceného pro-

storu, kde se můžete třeba jen v klidu posadit, případně tady můžete nechat své děti či vnuky bavit se například na houpačkách, prolézačkách, při hraní kuželek, v indiánském týpí nebo na velmi oblíbených vodních hracích prvcích - mimochodem jsou z Německa, nebyly nejlevnější a stejné jsou jen v Praze 4. Příklad byste si mohli vzít i z toho, co bylo na začátku celého projektu. V Ostrožské Lhotě je klub mladých maminek Domeček a dvě z těchto maminek, Jitka Turčinová a Veronika Tur-

činková, začaly na radnici naléhat, aby vznikl prostor právě pro hraní dětí.

Nešlo o málo peněz, projekt je poměrně velkorysý, bez šesti tisíc celých šest milionů korun. Devadesát procent peněz šlo z Evropské unie, z programu na rozvoj venkova, deset procent zaplatila obec a pět procent poskytl stát. Práce měla na starosti - jak už bývá ve Lhotě zvykem - firma Staveko.

Snad se naplní i přání, které starosta obce Antonínek Jelének vyslovil při otevírání. „Osobně by

mě potěšilo, kdyby si sem našli cestu i senioři a ostatní občané obce. Věřím, že právě kontakt těchto věkově rozdílných skupin bude pro obě skupiny přínosem,“ pravil starosta.

No, bylo by krásné, kdyby se tak stalo. Zatím mám pocit, že senioři v zóně chybí, bohužel, k večeru přichází spíše rychle rostoucí mláďa, které dává některým hracím prvkům pořádně zabrat.

Přijedte relaxační zónu vyzkoušet, není to nijak těžké. Hned u ní je totiž výborná cyklostezka.

Text a foto: RB

Z tohoto snímku si můžete udělat představu, jak zajímavě relaxační zóna působí a jak je prostorná.

Nové dětské hřiště si na radnici hodně „vymodlily“ maminky z dětského klubu, které na otevření i s dětmi vystoupily.

O lhotském folkloru

Cimbálová muzika Višňa z Ostrožské Lhoty už slaví 2 roky!

Hlavní činností Višně během těch dvou let bylo, dá se říct, hlavně sbírání zkušeností, zatím převážně na domácí půdě. A ke svému dvouletému výročí si také jednou krásnou a velmi cennou zkušenost nadělila! Na doporučení teď už kamaráda Ladi Šáchy z Hluku dostala příležitost hrát poslední březnový víkend na koštu vína až na Slovensku ve Veľkom Biely. Organizátoři koštu se u nich v současné době snaží probudit folklor a tradice, ale nemají bohužel žádnou místní muziku. Rozhodli se tedy pozvat muzikanty z Moravy!

Hraní to bylo velmi příjemné, atmosféra vřelá, jak se na takovou akci patří. Z hostitelů se stali dobří přátelé, kteří se pak na Višňu přijeli podívat do Lhoty na otvírání památkového domku Háječek, a dobrá nálada a silné zážitky nevyrchaly, takže se plánuje další vzájemná spolupráce.

Může se zdát, že o folkloru ve Lhotě není moc slyšet, není nijak světoznámý a nevymetá mezinárodní přehlídky. Je to asi tím, že samotní lidé o to ani příliš neusilují. I já jsem se často setkala s posměšnými pohledy, když jsem řekla, že chodím do souboru, který nemá dva zahraniční zájezdy do roka. Podle toho se ale láska k tradicím, ke

krojům, k písničkám a k tanci přece nemůže měřit. Lidé ve Lhotě se věnují tradicím, ať je to mužský sbor, Háječek nebo Višňa, protože zkrátka chtějí. Folklor je tu možná trochu neambiciózní, ale zato otevřený každému, kdo rád zpívá, tancuje nebo třeba jenom poslouchá. A v takovém duchu se snaží pokračovat i Višňa.

Zdeňka Hájková

Lhotská cimbálová muzika Višňa na snímku, kdy hrála na koštu vína až na Slovensku, ve Veľkom Biely.

50 let manželství, 7 dětí, 22 vnuků...

Potkal jsem je v Ostrožské Lhotě, v sobotu 13. června 2009, zavěšeni do sebe, šli poděkovat do kostela za padesát let společného života.

Života neobyčejného, vždyť manželé Anna a Josef Machovi vychovali výborně sedm dětí. A tyto děti dokázali kolem sebe vytvořit další rodiny, mezi kterými panují hezké vztahy - na dnešní dobu opravdu nic obyčejného a obvyklého.

Při cestě do kostela si s manželi Machovými povídám, pan Mach se usmívá a jakoukoliv „slávu“ odhání rukou. Přesto se ho ptám: „Jak se vám mohlo podařit něco tak velkého, tolik let života, tolik dětí? „Důležitý je optimismus, který ti ale někdo dává, a ty to zvládáš,“ říká

mi pan Mach, kterého znám už řadu let. Vždycky byl například velkým zahrádkářem, k lásce k přírodě vychoval mnoho lhotských dětí. „Netrucovat, nezlobit sa dlouho, vždycky dojdú nějaké

problémy, ale musí sa to zvládnúť,“ doplňuje ho jeho paní. „Především musí mít člověk rád toho druhého, potom zvládne všechny věci. Jídlo a další věci nejsou důležité, důležitá je psychika, že sa

cítíš dobře,“ přidává se ještě její muž.

Manželé Machovi šli poděkovat po padesáti letech, přesně na den, kdy se brali. „Já sem byl do včilšku šťastný, že sem si ju vzal, a kdyby sa to opakovalo, znovu bych si ju vzal,“ říká odhodlaně pan Mach.

Nemůžu se nezeptat paní Machové na výchovu dětí i vnuků. Kdo by uměl poradit lépe, než právě ona. „Trpělivost, obětavost,“ jmenuje dvě „maminkovské“ vlastnosti.

„Ona měla zvláštní vlastnost. Při každém dítěti omládla. Já jsem ju obdivoval, jak všechno hravě zvládala,“ doplňuje manžel opět svou paní.

V kostele už zní hudba, loučíme se.

Text a foto: RB

„Nikdo jiný se k tomu neměl...“

„Dělal jsem to jen z nouze, protože nikdo jiný se k tomu neměl.“ Přesně tak mi odpověděl lhotský kněz P. Miroslav Reif, když jsem se ho ptal na knížku, kterou dal dohromady o krásném lhotském kostele. Povídali jsme si na sv. Antonínku, seděl pod „stříškou“ nového oltáře a díval se někde do dálky (viz dolní fotografie). Závídl jsem mu tuto samotu a omlouval se, že ho vyrušuji. Pršelo, nikde nikdo, jen lidé v nedaleké kapli.

Měl jsem pocit, že právě takový obrázek lhotského kněze nejlépe vystihuje, spíš samotář, muž, který o sobě říká, že nerad píše a také se nerad vyjadřuje do médií, nejbližší mu je možná malý fotáček, se kterým často fotí - například i fotky do zmiňované knížky.

Už z toho, co jsem napsal, je zřejmé, že se P. Reif bude vyjadřovat skromně i k vydané knížce s přesným názvem Pamětní kniha kos-

tela svatého Jakuba Staršího v Ostrožské Lhotě, která má 141 stran a mnoho fotografií. „Já hlavně děkuji těm, kteří mi pomáhali, P. Vladimíru Teřhalovi a Lhoťanům Josefu Páčovi a Radimu Malušovi,“ připomíná. Zároveň podotýká, že knížku dělal rád, vždyť ve Lhotě má kořeny, jeho maminka se tady narodila a on se tak při své životní pouti vrátil do míst, kde nikdy předtím nebydlel.

Sympatické je, že P. Miroslav Reif se několikrát snaží ukázat kostel nejen jako krásné místo se zajímavou minulostí, ale především jako Boží místo, živé i pro naši současnost. Místo, kde člověk čerpá duchovní i morální sílu, která se projevuje v rodině, v práci i mezi sousedy. „Ale každý si jí nabere pouze podle toho, jakou si přinesl do kostela. Lžící,“ píše v knize P. Reif.

Text a foto: RB

Blatnické hledání odpovědí

V kostele lidé prožívali první svaté přijímání i bolest ze smrti dvou dětí

Je čas nejlepší lék? Nevím. Snad. Možná. Od tragické smrti dvou dětí v Blatnici pod Sv. Antonínkem už uteklo několik dlouhých týdnů. Pamatujete na atmosféru, která v Blatnici i okolí panovala v době tragédie? Jak nyní s odstupem času psát o tom, co Blatnici zasáhlo víc než cokoliv jiného?

„Z tohoto se bude Blatnice vzpomínat desítky let,“ říkal mi jeden z Blatničanů, když jsme stáli před kostelem v den loučení s dětmi. Mluvili jsme tiše, ke kostelu přicházeli smuteční hosté i novináři, z nichž někteří byli oblečeni, jako by k nám na Slovácko přijeli na nějaké kolotoče nebo na fašank.

Vzpomínal jsem na to, kdy jsem stál před blatnickým kostelem naposledy. Bylo to jen několik dnů před tímto smutným pohřbem, přijel jsem na první svaté přijímání třetáků. Tehdy byl kostel slavnostně vyzdobený, před ním stála děcka v krojích. Bylo jich méně než obvykle, ani ne deset.

„Ztrácí se víra už také u nás? Co se to děje? Proč více rodičů

Jen málokdy v historii Blatnice pod Sv. Antonínkem se stalo, aby děti na prvním svatém přijímání bylo tak málo jako letos.

nevede své děti k víře?“ zaslechl jsem některé otázky.

Na samotné mši ale nebylo nijak cítit, že přišlo méně dětí, vše bylo pečlivě připraveno, blatnický kněz P. Zdeněk Stodůlka vítal rodiče, babičky i dědečky. Mluvil o tom, jak rodiče zavěsili v kos-

tele vzdušný balón, jako symbol Ježíše Krista.

„Ježíš je jako naši rodiče. Chrání nás, živí nás a můžeme se spolehnout, že nás má rád,“ říkal dětem P. Stodůlka.

Pro děti si navíc připravil kameny, které se povalovaly na zemi.

Sedm kamenů jako sedm hlavních hříchů - nestřídmost, hněv, pýcha, smilství, lenost, závist, lakomství. „Necháme je tady, aby na ně bylo vidět, aby trčely, abychom o ně zakopávaly,“ vysvětloval dětem kněz.

Nikoho by ani ve snu nenapadlo,

Děti s knězem stojí kolem sedmi kamenů, jako zosobněním sedmi největších lidských hříchů. Při tomto prvním svatém přijímání panovala příjemná atmosféra, těžko si mohl někdo představit, co se odehraje o několik dnů později.

Místo před blatnickým domkem, kde matka zavraždila své dvě děti. Lidé, šokovaní tímto činem, nosili ke dveřím domku hračky a zapalovali svíčky. Matka nyní čeká ve vazbě na soud a velmi obtížně se vyrovnává s tím, co provedla.

co se jen o několik dnů později stane. Děti v krojích vyběhly ven, s rodiči se fotily, tetička cosi probíraly a postupně všichni odcházeli na oběd.

Stejný kostel, dokonce i mnoho stejných návštěvníků. U oltáře leží rakve se dvěma dětmi. U každého dítěte věnec - od tatínka i od maminky. Všichni přítomní čekají na slova kněze. To, co se stalo je tak nepochopitelné a strašné, děti zavraždila jejich matka, která byla policií zatčena. Proč?

Ve vzduchu je cítit napětí, zloba vesničanů se vesměs obrátila proti tchýni zatčené matky, ne proti matce dětí - věřící ženě, která se do té doby podle řady názorů dětem velmi věnovala. Co řekne blatnický kněz P. Zdeněk Stodůlka?

„Tak rád bych vyslovil slova utěšení a pomoci, když tu stojíme tiše a beze slov, ale chápu, že obvyklá slova kondolence a upřímné soustrastí jsou před studenou smrtí trapně bezmocná,“ říká lidem. „Lidské slovo selhává, bude znít věrohodněji Boží slovo?“ pokračuje.

Možná někdo čekal více, jenže je možné slyšet nějaké „vysvětlení“? „Za děti se modlit nemusíte. „Modlit bychom se měli za sebe, abychom si uchovali vlastnosti dětí,“ zní farářova slova.

Kdybych se vrátil na začátek tohoto článku a připomněl slova jednoho z Blatničanů o tom, že vesnice se z této tragédie bude vzpamatovávat roky, nevím, jestli bych mu dal za pravdu. Možná se ale mýlím. Třeba se skutečně stane, že lidé v rodinách budou více než jindy přemýšlet o svých vzájemných vztazích, budou zvažovat, jak moc či málo mají pochopení pro ty, které mají kolem sebe.

Spíš bych ale řekl, že život půjde beze změny dál ve svých předlouhých kolejkách - na kterých se po staletí potkávají lidé dobří i zlí, trpící i ubližující. Bez ohledu na to, jestli žijí v Blatnici nebo kdekoli jinde.

Text a foto: Radek Bartoniček

Příjemné odpoledne na Antonínku

Příjemné odpoledne připravili poutníkům na Antonínku Blatničané a Lhoňané, kteří vystoupili v odpoledním programu přímo na pódiu poutního oltáře.

Lidé slyšeli například mladou blatnickou cimbálovou muziku (horní snímek), která má pravidelné zkoušky s panem Smutným z Veselí nad Moravou. Představil se rovněž dětský soubor Vavřínek a ženský sbor z Blatnice pod Sv. Antonínkem (dolní snímek). V programu měli své místo také příznivci lidové muziky a zpěvu z Ostrožské Lhoty. Diváci slyšeli tamní cimbálovou muziku Višňa a dětský folklorní soubor Kameňáček (prostřední fotka).

Celé odpoledne ukázalo, že určitě má smysl, aby setkání poutníků na Antonínku nekončilo dopoledne poutí, ale pokračovalo ještě odpoledním či podvečerním programem.

Text a foto: RB

V Blatnici se první červnovou nedělí otvíralo nové travnaté fotbalové hřiště a konečně přišla ta chvíle, na kterou se všichni fotbalisté téměř rok těšili – zase si zahrát na domácím trávníku.

Byla to velká sláva, na které vyhrávala místní dechovka, poslouchaly se oslavné projevy a pivo s klobásou byly v nedělním odpoledni dokonce zadarmo.

Všechno měl na starosti šéf blatnických fotbalistů Antonín Trojanec, který byl z té slávy přece jenom trošičku nervózní.

„Čekáme hosty z kraje a je to po delší době u nás taková větší sláva, tak bych byl rád, aby všechno klaplo na jedničku,“ přeje si předseda fotbalistů a doplňuje podrobnosti.

„Víte to je vlastně největší událost a investice v dějinách blatnického fotbalu. Toto hřiště už je tady padesát pět let a kromě výstavby

Největší peníze do fotbalu

Šéfovi blatnických fotbalistů Antonínu Trojanecovi velmi záleželo na tom, aby akce vyšla co nejlépe.

kabin a sociálního zařízení se tady moc neinvestovalo.

Nakonec nám vyšel vstříc obecní úřad a celá rekonstrukce, která stála milion čtyři sta tisíc, se zaplatila z rozpočtu obce,“ prozra-

dil. Jenom na závěr prozradíme, že velkou slávu nepokazili ani fotbalisté a při své premiéře na nové trávě vyhráli nad Podivínem 4:2.

Text a foto: Stanislav Dufka

„Tož sem sa na to dala“

Povídání s tetičkou, která od roku 1977 maluje ornamentey na zvonici v Louce

Nečekejte žádný klasický novinářský rozhovor o tom, jak se maluje slováckými ornamentey krásná zvonice u kostela v Louce. Místní lidová maléřka Anežka Kašpárková nemá v době mé návštěvy na rozhovor čas, soustředěně maluje zvonici, občas malovat přestane, zvedne se z kolen, jde se podívat zdálky na rozmalovaný ornament, zase padá na kolena a pokračuje v malování.

„O mně nepište,“ žádá hned na začátku rázně. Ale nemůžu jí vyhovět, byla by škoda, kdybyste se s touto drobnou a ráznou dvaosmdesátiletou stařenkou neseznámili. Navíc - kdokoli jde kolem, má pro ni jen slova chvály a mluví o její zručnosti.

„Kašpárčena, to sú umělec, takových lidí by mělo být víc, aspoň sto roků tu mosá být,“ říká jeden z kolemjdoucích mužů. „To je málo,“ odpovídá mu žena, která stojí s námi.

Tetička Kašpárková nás neslyší, nemá totiž „načůvadlo“ a navíc se naprosto soustředí na malování. Nezbyvá než čekat... Tak, teď to vypadá na minutovou přestávku.

„Prede mnú to dělali tetka Maňáčka, já sem začala v roce 1977. Došla za mnú sestřenica, abych to šla malovat. No, tož ňa umlúvila, tož sem sa na to dala,“ vypráví.

Dvaosmdesátiletá Anežka Kašpárková při letošním malování zvonice.

Ze začátku měla velké obavy, neměla s takovým malováním zkušenosti, hledala nejlepší složení barvy, dnes maluje čistě modrou, začala si také vše předmalovávat vodou. „Když byste to dělali zrovna modrým, je to riskantní, proto první maluju

vodú, a když sa ňe to nelúbí, tak to nechám uschnúť, a je to. A na modrú barvu su už zvyklá,“ vysvětlují tetička.

Nejvíce ale všechny překvapují tím, jak přesně dokáže ornamentey malovat, navíc každé dva roky se tyto ornamentey liší. Jak moc se držíte původních motivů? ptám se. „Tož, to je vám těžko réct. Všeci ríkajú, že ted' je to úplně ináč.“

Anežka Kašpárková má zručnost v rukou, ne každý například ví, že dělá velmi pěkné věci ze slámy. „Napred sem dělala ze slámy všelico, lóni betlémy, ale néjni o to zájem, nejsú peníze, a z Číny to dovezú za pár šestek,“ povídá.

Namítám, že by byla škoda s tím přestat, že ruční výroba náš život přece obohacuje, vrací nás k přírodě, k předkům, učí nás obdivovat umění člověka, který tvoří něco vlastníma rukama. „Tož, dobre, ale proč to dělat, když o to néjni zájem?“ slyším její odpověď.

Na víc slov není už čas, tetička Kašpárková se opět soustředí na práci a své okolí nevnímá. Neslyší ani mé loučení, odjíždím z Louky, šťastný z nového setkání i z toho, že tady přece jen ještě někteří mluví krásným nářečím - nářečím, které tak rychle v různých podobách navěky mizí ze všech míst Slovácka.

Text a foto: Radek Bartoníček

(video z malování zvonice najdete na webu www.diginaves.cz)

Na pytlácké stezce

V sobotu 23. května za krásného slunečního dne se vydalo čtyřicet dětí v doprovodu rodičů na „Pytláckou stezku“ okolo Louky. Rozdělení do čtyř skupin šly od místního obecního úřadu přes „Bůdy“ a „Kůt“ na dětské sportoviště, kde si ověřily svou fyzickou zdatnost na místních atrakcích. Čekaly je i zastávky, kde musely odpovědět na otázky z přírody a živočišné říše, ale taky se od myslivců dověděly hodně dalších zajímavostí z naší přírody. Po docela namáhavém výstupu kolem „Háje“ k „Volavcu“ je u chaty mysliveckého sdružení čekala odměna. Velkým překvapením pro ně byla přítomnost pana Chrenčíka s jeho koněm, který měl stále koho vozit na svém hřebetě. Zúčastnění rodiče a organizátoři spolu se zástupci pořadajícího obecního úřadu měli připraveno na 130 špekáčků, které nestáčili opékat, neboť každému po této docela náročné túře vyhládlo. Děti byly za svůj výkon (do cíle dorazily všechny a po svých) odměněny nejen diplomy, ale i sladkostmi. Je třeba poděkovat obecnímu úřadu, všem organizátorům, zúčastněným rodičům i mládeži, že připravili pěknou akci. Snad si na své nepřišly v přírodě jen děti, ale i dospělí.

F.G.

Mladí i dospělí, kteří se vydali na zajímavou „Pytláckou stezku“ okolo Louky.
FOTO: František Gajovský

Kdo nepřišel, může litovat

Jedno nedělní odpoledne v Louce, opět plné kulturní zařízení, tentokrát při „Besedě s důchodci“. Zaplněný sál i přísali včetně galerky nejen seniory, ale i mládeží, svědčí o narůstajícím zájmu občanů pobavit se na kulturních akcích v naší obci.

Potlesk zazníval sálem nejen po vystoupení dětí z naší mateřské školky, ale i žáků 9. třídy a malých mažoretek z Lipova. Když vtrhli na sál členové místního divadelního kroužku se svou tragikomedii Sněhurka a sedm trpaslíků, děti plakaly dojetím a dospělí

smíchy. Těžko popsat výkony našich ochotníků, to se musí vidět a prožít. Mezi hosty patřila i stepařská skupina ze Bzence, předvedla country tance i tance snad z třicátých let minulého století.

Z bohaté tomboly se snad dostalo na každého, k poslechu i k tanci zahrála skupina „Rytmus“. Určitě ode všech zúčastněných patří poděkování všem účinkujícím, organizátorům, obecnímu úřadu a výboru místní organizaci ČČK.

Takže, kdo nepřišel, o hodně přišel.

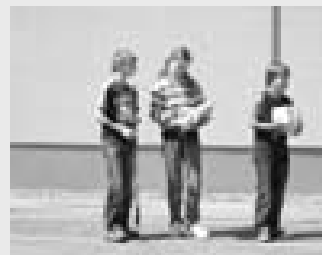
Text a foto: Fr. Gajovský

Nejlepší žáci

V našem časopise se mimo jiné snažíme ukazovat nadějné děti ze škol našeho regionu. Tentokrát jsme byli na Horňácku, ve Velké nad Veličkou a v Lipově. Na horních snímcích jsou některé oceněné děti z Lipova, nejsou zdaleka všechny, podívejte se na www.zslipov.cz, kde

najdete další. Na dolním snímku jsou Veličané. Velická škola například skončila v celkovém hodnocení sportovních soutěží okresu na krásném pátém místě z téměř padesáti škol v republice.

ZL

Zpráva od lipovského starosty

Do redakce nám přišla tato fotografie, společně s psaním starosty Lipova Ladislava Franty. Píše o tom, že v dohodnutém termínu 30. června byla dokončena a kolaudována stavba místní komunikace „Pod Radostnou“, jejíž financování bylo hrazeno přes Místní akční skupinu Horňácko a Ostrožsko. Cena byla včetně daně z přidané hodnoty 733 146 korun. Další investiční akcí v Lipově byla podle sdělení starosty rekonstrukce místní komunikace „Dolní Konec“, kde dali dělníci novou pokládku obručníků a živичného povrchu přibližně na 1 900 m². Cena: 774 000 korun.

A ještě jedno sdělení chtěl Ladislav Franta v časopise publikovat. „**Obec Lipov moc děkuje Sborečku žen z Lipova za získání vzácného ocenění Foskar za rok 2008. Přejeme do dalších let hodně úspěchů a radosti na poli folklorní činnosti.**“ Rádi tento vzkaz publikujeme.

RB

Z Blatnice do první ligy

„Dneska už bych některé věci řešil jinak,“ říká David Šmahaj

Schůzku s Davidem Šmahajem jsme měli přímo tam, kde začínal svoji fotbalovou kariéru - na hřišti v Blatnici. Seděli jsme na terase úplně prázdné hospody s výhledem na krásný nový trávník, který Blatničané před pár dny pokřtili. Bylo to ve všední den odpoledne, ale během takřka dvou hodin našeho povídání jsme neviděli, že by si některý z místních kluků přišel, jen tak zakopat.

„Vzpomínám si, že když jsem byl kluk já, tak jsme tady byli pořád. To tady ještě ale nebyl ten zákaz vstupu, co tady vidím dneska. Hráli jsme fotbal každý den až do večera a naši pro mě museli někdy i přijet. Teď ty děcka, já nevím...kde jsou? Možná i proto je teď český fotbal v úpadku. Kluci mají dnes asi spoustu jiných zájmů, a většinou sedí doma u počítačů,“ komentoval Šmahaj prázdné hřiště.

Fotbalové začátky byly u bačičky na Suchově

Jeho úplně první fotbalové kroky byly pár kilometrů od Blatnice směrem ke slovenským hranicím.

„Jako malý kluk jsem často jezdil přes prázdniny k babičce na Suchov. Už tehdy jsem se starším klukům pletl pod nohy. Strašně mě to bavilo a kolikrát jsem se vracel až po tmě. Potom jsem začal hrát za žáky Blatnice a pamatuji se, že jednou jsem dal za sezónu 48 gólů. Pak napadlo tatku zkusit „sportovku“ v Hradišti,“ vzpomíná. Jenže na sportovní škole už bylo plno. Šmahajův otec, mimochodem velký Davidův kritik a také fanoušek, nakonec trenéra přece jenom přemluvil.

„Tak tedy přijedte - uvidíme, co v něm je,“ řekl tehdy trenér žáků. Malý David se líbil a tím vlastně nastartoval svoji kariéru. Začátky

ale nebyly jednoduché. Každý den musel vstávat daleko dřív, než jeho bývalí spolužáci z Blatnice. „Nejprve byl vždycky trénink a potom škola. Vstával jsem o půl páté ráno a domů se vracel kolem sedmé večer. Když jsem vzal knížku s učením, tak jsem s ní

David Šmahaj je v současnosti nejlepším fotbalistou našeho regionu. Nikdo jiný nehrál v sezóně 2008/2009 nejvyšší českou fotbalovou soutěž jako on. Se Zlímem sice letos z první ligy spadl, ale je možné, že bude hrát první ligu i nadále, některé kluby totiž o něj mají zájem. Jako hráč poznal téměř polovinu trenérů z naší nejvyšší soutěže. Vystudoval střední školu se zaměřením na hotelnictví a turismus. Maturoval ve Strážnici. Rád si zahraje tenis, plážový volejbal a hokej. Na dovolenou prý jezdí raději na Senec než někam do Egypta a jako sportovce obdivuje Emila Zátopka a Romana Šebrleho.

FOTO: Stanislav Dufka

hodně často také usnul,“ vzpomíná na svoje začátky v akademii Synotu.

Respektuje každého, ale před nikým se neklaní

Z Uherského Hradiště se v dorosteneckém věku stěhoval do Zlína k trenérovi, na kterého vzpomíná strašně rád. „Přišel jsem do Zlína jako sedmnáctiletý k Vlastimilu Marečkovi, který mě také nejvíc ovlivnil. Ten člověk žil fotbalem od rána do večera

a dával mu úplně všechno. Nedělal rozdíly mezi hráči. Bylo mu jedno, jestli měl někdo za sebou sto ligových zápasů nebo přišel jako úplný nováček. Na každého si dělal názor sám a nikdy nedal na rady ostatních,“ chválí Šmahaj jedním dechem kouče, kterého

zklamal z jeho přístupu k fotbalu. V zápasech, co hrál za béčko se také moc neukázal, ale mně vadil hlavně ten přístup.“

Šmahaj se na to po letech dívá takto: „Já jsem horkokrevnější povahy, a když jsem byl mladší, tak jsem byl tak trochu rebel. Ne, že bych fotbalu nedával úplně všechno, ale pro nás kluky z dědiny to byla změna žít ve větším městě. Začalo se chodit na diskotéky, zábavy a také různé oslavy. Nedělalo mi problém říct každému, co si o něm myslím, ani Jarolímovi. Přiznávám, že jsem s ním moc nevycházel, ale možná to bylo také tím, že si přivedl do mužstva svého syna, který potom nastupoval na mém postu. Dneska už bych to ale řešil jinak. Každý trenér, pod kterým jsem hrával, mě může znovu vést v jiném klubu. Proto každého respektuji, ale před nikým se nekláním,“ přiznává sedmadvacetiletý fotbalista.

Život profesionálního fotbalisty je dobrý

Jaký je vlastně život profesionálního fotbalisty? Jaký je život, o kterém sní tisíce kluků a někdy víc jejich rodiče, jak samotní mladí fotbalisté? „Dobry,“ usmívá se Šmahaj.

„Já se fotbalem živím už delší dobu a nic jiného jsem vlastně nedělal. Neříkám, že bych nedokázal pracovat. Myslím si, že nejsem levý a dokázal bych se uživit i jinak, ale to už je takový zvyk. Každý den jdu s klukama na trénink a když si na to člověk zvykne, tak potom se jenom těžko zvyká na něco jiného. Mě to hlavně baví a zatím si na nic jiného ani zvykat nechci.“

Na některém fotbalistovi porážku po zápase ani nepoznáte. Někdo to ale dává všem dokola pořádně najevo. David Šmahaj patří do té druhé kategorie. Je hod-

překonala zákeřná nemoc. Za trenéra Marečka si také odchovanec blatnické kopané připsal dva reprezentační starty v dresu mladíků do 20 let. Ze Zlína odešel na půlroční hostování do druholigových Vítkovic a v lednu 2003 se objevil v dresu prvoligového Synotu, který tehdy vedl dnes asi náš nejuznávanější trenér Karel Jarolím.

Tady narazila kosa na kámen. Stalo se to, co se občas v životě stane. Dva lidé, kteří mají spolupracovat, si tak úplně nesednou. Jarolím tehdy prohlásil: „Jsem

ně náladový a říká, že na něm prohru pozná každý. Nechce jenom vyhrávat, ale chce patřit v každém zápase k nejlepším na hřišti. „Když se prohraje, tak nahodím svoji druhou tvář, a ta je pro ostatní velice nepříjemná. Srandičky jdou stranou a jsem našťavaný na celý svět,“ přiznává tentokrát s úsměvem dobře naladěný Šmahaj.

Blatnice je proslavená vinohrady, výborným vínem a také poutním místem a kostelem na Antonínku. Jaký má vlastně David Šmahaj vztah k duchovnímu životu?

„Vzpomínám si, že když byla babička vážně nemocná, tak se začala modlit a uzdravila se. Možná to byla náhoda, možná ne. Já neříkám, že chodím každou neděli do kostela, ale jsem věřící člověk. Myslím si, že na tom něco je. Když jdu z kostela, tak se cítím takový uvolněnější a čistější. Třeba je to i tím prostředím.“

Většina lidí ho má v Blatnici za frajera

Dovede si prvoligový fotbalista představit, že se ještě někdy v budoucnu objeví v mistrovském zápase na hřišti v Blatnici? „Dovedu i nedovedu. Tak skvělý vztah s lidmi, co tady dělají kolem fotbalu, zase nemám, ale všechno se může časem změnit. Já si myslím, že mě tady většina lidí má za frajera, co někde kope ligu, ale přitom mě ani pořádně neznají. Už jsem slyšel různé narážky a celkem mě to mrzí.“

Naše povídání s Davidem Šmahajem by vydalo ještě na tři další rozhovory. V letošním roce zažil malou sportovní tragédii, když jeho Zlín sestoupil z první ligy. „Sestupoval jsem poprvé ve své kariéře a nikomu to nepřeji. Je to strašný pocit,“ posteskl si fotbalista, který by chtěl po skončení kariéry zůstat u kopané. Nejraději by se viděl jako vyhledávač talentů. Na trenéra prý nemá povahu. Tvrdí, že není diplomat a neumí rozkazovat. Ve fotbale by chtěl ještě zkusit zahraniční angažmá, nejraději v Itálii.

Stanislav Dufka

Fotbal na Ostrožsku a Horňácku

Nejlepší fotbal hrají Hlučané. Sestupuje Ostrožská Lhota

V pomyslné tabulce fotbalových mužstev Ostrožska a Horňácka jsou nejlepší tito fotbalisté Hluku. Hrají výborný fotbal a v krajském přeboru skončili na třetím místě.

Nejlepšího umístění v sezóně 2008/2009 dosáhli fotbalisté z Hluku, kteří hrají krajský přebor a skončili na výborném třetím místě. V úvodu podzimu se ale budou muset obejít bez svého nejlepšího střelce Jana Dohnala, který je pracovně v zahraničí.

Dalším mužstvem, které hraje krajskou soutěž, je Kordárna Velká nad Veličkou. Po loňském skvělém třetím místě se potvrdilo, že pro nováčka je druhý rok nejhorší. Veličené obsadili v konečném účtování desátou příčku, ale i tak vládne na Horňácku spokojenost.

Třetí mužstvo do party v krajském přeboru jsou fotbalisté z Ostrožské Nové Vsi. Po podzimu až na třinácté příčce, ale díky výbornému jaru skončili přesně v polovině tabulky. Novovešťané se ale budou muset poprvé obejít bez hlavního sponzora, kterým byla firma Dobet pana Hábla.

Rozpačitost a zklamání vládne ve Veselí nad Moravou. Po loňském sestupu z krajského přeboru se Veseláné ani o třídu níž příliš nepředvedli. Celou sezónu hráli o záchranu a nakonec skončili na předposlední třinácté příčce, která jim zaručuje

účast ve stejné soutěži i v příštím roce.

Velmi spokojeni jsou v Blatnici. Po podzimu bylo mužstvo trenéra Chvojky v nejnižší krajské soutěži I. B třídy předposlední, ale zázračným jarem se Blatničané vyšplhali až na sedmou příčku tabulky. Posledních šest kol v soutěži dokonce vyhráli.

Uherský Ostroh se v I. B třídě zachránil až v posledním kole na úkor sousedů z Ostrožské Lhoty. Není žádné tajemství, že Ostrožany táhli za záchranou starší a zkušenější fotbalisté, které výbor přemluvil, aby pomohli k záchraně.

Jediným mužstvem, které sestupuje, jsou fotbalisté z Ostrožské Lhoty. V I. B třídě se ohřáli tři sezóny. Nepomohl ani zkušený kouč ex-spartan Vratislav Chaloupka, který čtyři kola před koncem odešel do Veselí nad Moravou.

Jako stálíce okresního přeboru se dají nazvat fotbalisté Boršic u Blatnice. V právě skončeném ročníku ale Boršičané své fanoušky příliš nepřesvědčili. Skončili těsně na hranici sestupu na jedenácté příčce.

Ve III. třídě mělo Horňácko tři své zástupce. Nejbližší k postupu do okresního přeboru byli fotbalisté Lipova, ale v přímém souboji na domácím trávníku podlehl Sodoměřicím a v konečné tabulce jim patřilo druhé místo.

Suchov a Nová Lhota se pohybovali celou sezónu ve stejné soutěži v dolní polovině tabulky a obě mužstva nakonec skončila na 12. resp. 13. místě tabulky.

V nejnižší soutěži – základní třídě hrají fotbalisté z Hrubé Vrbky, kteří v konečném účtování obsadili sedmou příčku.

Text a foto: Stanislav Dufka

V Hluku proběhl velmi zajímavý fotbalový turnaj Teiko Cup, kterého se účastnilo několik desítek mužstev. Toto jsou hráči hluckého Borovička teamu, kteří v silné konkurenci skončili druzí.

FOTO: Stanislav Dufka

Novovešťanka hraje v lázeňském parku téměř každou neděli od 14.00 do 18.00. Jste srdečně zváni, zájem lidí je velký, nechybí ani občerstvení.

Novoveská paráda

Aktivita noveských zpěváků, zpěvaček a muziky je tak velká, že by si mohli vydávat o své činnosti vlastní časopis. Bohužel, v tom našem máme příliš těsno, proto bych rád alespoň poznamenal, že dechovka hraje v novoveském lázeňském parku. Sám jsem viděl, jak bývá parket i jeho okolí plné. Zapište si tedy do kalendáře, kdy dechovka bude v parku hrát - jsou to letní neděle 26. července, 9. srpna, 23. srpna a 30. srpna. Lázeňský park v minulých

týdnech hostil také folklorní soubory, i na této akci bylo velké množství diváků.

A ještě jedna poznámka. Možná se mi to zdá, ale když jsem loni i letos potkával na různých akcích chlapy i ženské z Ostrožské Nové Vsi, zdálo se mi, že málokde mají tak veselé oba soubory jako právě v tomto lázeňském místě. Čím to je, nevím.

Na fotce vlevo dole je novoveský ženský sbor právě z Lázeňského zpívání, na pravé dolní fotce je mužský sbor na Antonínkovém sečení v Ostrožské Lhotě. Možná bych měl upozornit na okolnosti této fotografie. Vznikla ve chvíli, kdy už byl lhotský park, kde se seklo a zpívalo, téměř prázdný. Akce skončila, diváci odešli domů, zmizelo i slunce, šeřilo se - a Novovešťané dál zpívali.

Text a foto: RB

jediný samostatný regionální týdeník
HODONÍNSKA, KYJOVSKA A VESELSKA

NAS SLOVACKO

www.naseslovacko.cz

První internetové
rádio, které se
věnuje 24 hodin
denně jen a jen
moravskému
folklóru!

Cimbálku
Rádía Jih
si můžete naladit
na internetové
adrese
www.radiojih.cz

fotogalerie
na webu

www.slovacky.denik.cz

**Chcete
vidět více?**

Navštivte náš web

deník

Zpravodaj Místní akční skupiny

Hornácko a Ostrožsko

Kdo získal peníze na projekty

Rozhovor se starostou Ostr. Lhoty

O slováckém verbuňku

Jízda s historickými auty

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

Vážení zájemci o dotace,

rádi bychom Vám přiblížili další možnost získání finančních prostředků prostřednictvím Místní akční skupiny Horňácka a Ostrožska v rámci opatření IV.1.2. Realizace místní rozvojové strategie, kterou pro Vás připravujeme v červenci 2009.

Jedná se o dotační opatření na podporu Občanského vybavení a služby. Rozsah dotace je velmi pestrý. Dotace je zaměřena na zajištění občanského vybavení a služeb v malých obcích v oblasti veřejné správy, školství, zdravotnictví, kultury a sociálních služeb, spolkových činností, předškolní a mimoškolní péče o děti, základní obchodní infrastruktury, tělovýchovy a sportu.

O dotaci mohou žádat:

- **obce** podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, svazek obcí dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

- **nestátní neziskové organizace** podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů ve znění pozdějších předpisů (občanská sdružení), zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (obecně prospěšné společnosti), zákona č. 227/1997 Sb., o nadacích a nadačních fondcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (zákon o nadacích a nadačních fondcích) ve znění pozdějších předpisů (nadace)

- **zájmová sdružení právnických osob**, podle §20f a následujících č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jsou-li jejich členy obce, svazky obcí

- **církev a jejich organizace** dle zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech).

Výdaje, které jsou způsobilé ke spolufinancování

- stavební obnova (rekonstrukce, modernizace, statické zabezpečení), nová výstav-

ba budov, ploch, včetně rozvodů, vytápění a sociálního zařízení k zajištění občanského vybavení a služeb v oblasti: školství, v oblasti sociálních služeb (např. kulturní a spolkové domy, klubovny, domy s pečovatelskou službou a domovy důchodců), péče o děti (předškolní a mimoškolní péče) včetně doprovodných stravovacích zařízení, v oblasti základní obchodní infrastruktury, kultury, zdravotnictví, v oblasti sportovních a volnočasových aktivit, tělovýchovy a integrovaných informačních a školících center s využíváním ICT

- stavební obnova (rekonstrukce, modernizace, statické zabezpečení), nová výstavba budov, ploch občanské vybavenosti pro veřejnou správu a budov hasičských zbrojnic včetně rozvodů, vytápění a sociálního zařízení

- stavební obnova nebo nová výstavba sítě technické infrastruktury (včetně bezdrátových technologií) nezbytných pro realizaci projektu, infrastruktura pro připojení k internetu pouze v případě, že současná infrastruktura neumožňuje služby požadované žadatelem

- nákup technologie, zařízení, vybavení, hardware, software souvisejících s projektem nebo v souladu s cíly SPL

- nákup staveb souvisejících s projektem do 10 % způsobilých výdajů, ze kterých je stanovena dotace

- projektová dokumentace (tj. zpracování projektu dle závazné osnovy, podnikatelský záměr, studie proveditelnosti, marketingová studie, zadávací řízení)

- technická dokumentace (tj. dokumentace

ke stavebnímu řízení, odborné posudky ve vztahu k životnímu prostředí, položkový rozpočet)

- nákup pozemků souvisejících s projektem do 10 % způsobilých výdajů, ze kterých je stanovena dotace

Druh a výše dotace

Dotace přímá, nevratná. Maximální výše dotace činí 90% způsobilých výdajů, ze kterých je dotace stanovena. Projekty nesmí zakládat veřejnou podporu, musí být realizovány ve veřejném zájmu a nepřinášet ekonomickou výhodu jeho vlastníku ani jeho provozovateli. Nesmí narušit soutěž na vnitřním trhu EU zvýhodněním určitých podniků nebo odvětví výroby, nesmí mít dopad na obchod mezi členskými státy EU.

Maximální způsobilé výdaje, ze kterých je dotace stanovena, jsou 2 000 000,- Kč, minimální způsobilé výdaje, ze kterých je dotace stanovena, jsou 50 000,- Kč.

Předběžný termín vypsání 3. výzvy MAS Horňácko a Ostrožsko v rámci opatření IV.1.2. Realizace místní rozvojové strategie je naplánován na červenec 2009.

Další zajímavé a podrobné informace naleznete na našich internetových stránkách www.leader.ostrozska.cz. Pokud by jste měli zájem konzultovat svůj záměr osobně, můžete nás navštívit v Přízámčí v Uherském Ostrohu nebo volejte na číslo 725 762 720 ing. Barbora Válková. Rádi Vám pomůžeme a poskytneme potřebné údaje.

ing. Barbora Válková

Sport na Horňácku: běh i nový areál

„Strýcu, kdy zas budete běhat,“ ptají se děcka Františka Hrušky, hlavního pořadatele závodu Běh o Malansků trnku v Malé Vrbce poté, co je závod u konce. Ptají se vždycky, několik měsíců dokonce u běhání vydrží, ale postupně jich ubývá. Jak je to se sportem na Horňácku a jakou má budoucnost?

Druhý ročník závodu o Malansků trnku, který je zařazen do Moravsko-slovenského běžeckého poháru, začal odpoledne, kdy se v závodech utkalo sto šedesát dětí z celého okresu Hodonín, Uherské Hradiště i Slovenska. Tyto kategorie jsem bohužel nestihla a podle slov organizátorů i lidí mohu jen litovat, neboť v dětech byl velký bojovný duch a atmosféra prý skvělá.

Při hlavní kategorii, kdy běhali dospělí, bylo vidět, jak Malá Vrbka ožila. U startovní i cílové čáry byli snad všichni místní, kteří běžce povzbuzovali nejen potleskem. Zvláštní kategorie byla vysána pro tři nejlepší běžce z Horňácka.

Navíc vyhrávala Horňácká muzika Petra Mičky, což nabralo sportovně-folklorní atmosféru. O vítězích bylo rozhodnuto, ceny rozdál člen Rady Jihomoravského kraje Jiří Janda, který má na starosti oblast školství a muzika

FOTO: František Hruška

FOTO: Zuzana Lipárová

hrála na zahradě bývalé školy ještě dlouho poté, co jsem odjela.

Co důležité říci o tomto závodu? „Malansků trnku jsem zorganizoval nejenom proto, že běhám sám pro radost, ale znám se dobře s řídícím soutěže Pavlem Bílou, kterému před dvěma roky vypadla z běžeckého poháru hodinovka, která

se běhala na dráze v Hodoníně a já jsem hlavně chtěl přitáhnout děcka, ať tu neběhám pořád sám,“ vysvětlil vznik organizátor a předseda občanského sdružení Aktivní Horňácko František Hruška.

Druhý ročník na sobě má ale malé šrámy. Všemi pády skloňo-

vaná ekonomická krize postihla i tento závod.

„Ubylo sponzorů, ale na trička, medaile, hračky a občerstvení se podařilo peníze sehnat, i když jsme museli ubrat z finančních premií v hlavní kategorii. V Malé Vrbce je to v tomto období takové smutnější – hodně lidí pracuje v Kordárně a část z nich o práci přišlo – ale věřím, že se to brzo zlepší,“ říká.

Navíc Aktivní Horňácko nepořádá jen Běh o Malansků trnku, letos poprvé si v zimě přijdou na své především milovníci běžek.

„Ve spolupráci našeho sdružení s obcí Vrbovce, Nová Lhota a se Slovákým běžeckým klubem Kyjov jsme získali z Operačního programu přeshraniční spolupráce Slovenská republika – Česká republika 2007-2013 dotaci a budeme udržovat běžecké stopy po hřebenu Bílých Karpat až na Velkou Javořinu, Mikulčin Vrch a ke Třem kamenům.“

A svou podobu změní i kopce v Nové Lhotě, kde vyrostou nové zimní lyžařské středisko s půjčovnou zimního vybavení, ale také půjčovnou kol přes léto. Mělo by tu být také informační centrum. Projektů Aktivního Horňácka je více, o dalších vám napíšeme v dalších číslech našeho časopisu.

Zuzana Lipárová

Ředitel blatnického závodu Michal Pospíšil (vlevo) a německý zástupce firmy.

Němcům se v Blatnici daří

Německá firma Siempelkamp se svým závodem v Blatnici pod Svätým Antonínkem vyslala svou první velkou zakázku na Ukrajinu. Přesněji řečeno vyrobila „bunkr“ o délce sedmadvacet metrů a váze 17 tun stojící ve výšce asi 16 metrů, který slouží k výrobě dřevěných desek. Kamiony jej budou po částech odvázet až do srpna.

Firma se během svého fungování rozrostla na necelých padesát lidí a je jisté, že ještě několik jich přibude. A nejen do výroby, ale také do nové třípatrové administrativní budovy budou zástupci firmy hledat víc jak deset lidí. Pracovníky výroby čekají nové zakázky do Ruska a Běloruska.

Text a foto: ZL

Jaké projekty jsme podpořili ve vašich obcích

**PŘEDSTAVENÍ PODPOŘENÝCH PROJEKTŮ V RÁMCI II. VÝZVY
MAS HORNÁCKO A OSTROŽSKO V RÁMCI OPATŘENÍ IV.1.2.
REALIZACE MÍSTNÍ ROZVOJOVÉ STRATEGIE.**

Fiche 1 Podpora cestovního ruchu

Z toho fiche jsme podpořili jeden projekt firmy SKI-MORAVIA s.r.o., která požaduje dotaci k vytvoření 2. etapy technického zasněžování Lyžařského areálu v Nové Lhotě – na Šibenickém vrchu s nadmořskou výškou kolem 700 m. n. m. Svah bude mít délku 530 m s převýšením 84 m.

V současné době jsou v místě lyžařského svahu postaveny sloupky k lyžařskému vleku, vlek samotný je již také pořízen, k jeho instalaci zbývá pouze dobudovat horní vratnou stanici a spodní nástupní stanici, pro niž jsou přichystány betonové základy. Firma si je vědoma, že vzrůstá poptávka po dokonale zasněžených sjezdovkách, a z toho důvodu se rozhodla v areálu realizovat výrobu technického sněhu.

Samotný provoz zasněžovacího systému neovlivní negativně přírodní poměry zájmové oblasti. Výrazně se navíc zpomalí povrchový odtok vod z povodí, akumulace vody se přesouvá do sněhové pokrývky. Při jarním odtávání je mechanicky vyrobený sníh odolnější než přírodní a tím je odtok vody plynulejší. Dešťové vody budou gravitačně odváděny do vodoteče nebo mokřadu.

K výrobě technického sněhu se spotřebovává pouze voda, která se přeměňuje v sníh. Ten se opět po roztátí přemění ve vodu, která zteče zpět do vodoteče. S výrobou technického sněhu nejsou spojeny žádné zdroje znečištění.

Fiche 2 Rozvoj dopravní a technické infrastruktury a vzhledu obcí

Z tohoto fiche jsme podpořili financování šesti projektů. Žadateli byli u všech projektů obce. Můžete se těšit na tyto záměry obcí:

OBEC KUŽELOV: Rekonstrukce infrastruktury místní komunikace Kuželov

Obec Kuželov chce zázemí pro základ dalších aktivit v obci. Realizace projektu vyřeší daný problém komunikace podél rodinných domů vedoucí ke kulturně – společenskému areálu v Kuželově.

Úsek, který řeší tento projekt, je upřednostněn vzhledem k jeho akutnímu havarijnímu stavu.

Zpevněný povrch zde na několika místech již zcela chybí. Kryt komunikace je z penetračního makadamu, část ze silničních panelů, ve velké části narušeny po předešlé výstavbě inženýrských sítí. Je ohrožena bezpečnost občanů a také zhoršena dopravní obslužnost této části obce.

Po rekonstrukci bude místní komunikace bezpečná a přístupná za jakéhokoli počasí. Výsledek projektu bude mít příznivý dopad pro všechny obyvatele obce Kuželov, ale také obyvatele okolních obcí. Realizací projektu dojde k celkovému zlepšení bezpečnosti všech občanů, kteří komunikaci denně využívají.

OBEC OSTROŽSKÁ NOVÁ VES: Revitalizace zeleně v ulici Lhotská a parku Hrdinů

Obec Ostrožská Nová Ves projektem řeší založení nové výsadby v klíčové lokalitě ulici

Lhotské (ZŠ, kostel, hřbitov). Smyslem nově navržené vegetace bude vytvořit v lázeňské obci Ostrožská Nová Ves reprezentativní zeleň, která bude zároveň funkční a bude tvořit vhodný doprovodný prvek komunikace, který bude sjednocovat vzhled ulice.

Navržená zeleň bude rozčleněna do třech základních úseků: A - Zeleň podél komunikace III/4991, B – Předprostor základní školy, C – park Hrdinů.

Obyvatelé se mohou těšit na nové stromy, kvetoucí keře, zpevněné plochy a lavičky.

Cílem návrhu obnovy tohoto úseku je nabídnout obyvatelům všech věkových kategorií funkční místo sloužící k příjemnému, poklidnému zastavení.

Již zmíněné umístění v blízkosti školy je přímo předurčeno ke spolupráci se základní školou. Žáci mohou v rámci environmentální výchovy nejen novou zeleň poznávat, ale zároveň o ní také pečovat. Rozvoj estetického vnímání dětí ve výtvarné výchově lze uplatnit při hodinách přímo v parku.

OBEC OSTROŽSKÁ LHOTA: Úprava veřejného prostranství pro parkování

Prostranství, na které chce obec Ostrožská Lhota dotaci, se nachází v ulici Záhumní. Návrh řeší homogenitu místní komunikace s návrhem ploch pro parkování vozidel. Stávající stav komunikace je v nevyhovujícím technickém stavu, jedná se především o špatný stav obrubníků po celé její délce. Absence prostor pro parkování osobních vozidel vytváří nebezpečný problém ohrožující plynulost a bezpečnost provozu motorových i nemo-
torových vozidel. Ulice Záhumní se nachází v těsné blízkosti nové cyklostezky vedoucí do Uherského Ostrohu, proto je nutné řešit neupravený vzhled tohoto veřejného prostranství. Špatný technický stav komunikace a nedostatečné prostory pro parkování komplikují její využití také pro chodce.

Výstupem projektu bude nově opravená komunikace o délce 0.21240 km s 8 novými parkovacími místy a sadovými úpravami o rozloze 122 metrů čtverečních.

OBEC LOUKA: Obnovení mobiliáře v obci Louka

Obec Louka ve svém záměru řeší celkovou obnovu mobiliáře – autobusové zastávky, odpadkové koše, informační tabule. Stávající mobiliář je v havarijním stavu, neplní správně svou funkci a v některých případech ohrožuje bezpečnost občanů. Navíc svým vzhledem nezapadá do kulturního prostředí obce. Nezanedbatelnou je i nesprávná funkčnost reziivých odpadkových košů, která způsobuje znečišťování veřejných prostranství.

Realizace tohoto projektu přispěje ke kultivovanějšímu cestování, příjemnějšímu čekání obyvatel na autobusové spojení. Díky novým informačním vitrínám se vylepší informovanost mládeže a občanů o dění v obci. Nové odpadkové koše přispějí k čistotě okolí zastávek a kvalitnějšímu životnímu prostředí bez odpadků.

Celkem obec pro občany nakoupí 3 ks autobusových zastávek, 7 odpadkových košů, 1 osvětlenou informační plochu, 2 ks informační vitriny a 3 ks plakátových ploch.

OBEC NOVÁ LHOTA: Venkovní osvětlení v obci Nová Lhota

Projekt řeší rozšíření veřejného osvětlení v místech obce, která nejsou dostatečně osvětlena.

Jedná se o dvě lokality – A) osvětlení chodníku podél hlavní silnice v úseku od autobusové čekárny po prodejnu samoobsluhy, v lokalitě B) jde o osvětlení Centra volného času v Nové Lhotě.

Realizací projektu dojde k dostatečnému osvětlení a tím zvýšení bezpečnosti v okolí frekventované hlavní silnice v obci Nová Lhota v úseku od dolní autobusové čekárny po prodejnu samoobsluhy. Realizací projektu bude dále dostatečně osvětleno centrum volného času v Nové Lhotě, které bude hojně navštěvováno hlavně dětmi školního věku, v budoucnu se počítá i s využitím pro děti ze slovenské obce Kočovce a města Brezová pod Bradlom při společně pořádaných akcích. Osvětlení areálu je nezbytným doplňkem. Dobrou zprávu určitě pro všechny místní obyvatele je fakt, že osvětlení má být zrealizováno již v tomto roce.

OBEC VELKÁ NAD VELIČKOU: Komunikace a parkoviště

Obec Velká nad Veličkou se rozhodla v projektu na dotaci vyřešit úpravy kolem nezbytné budovy – obecního úřadu.

Projekt vhodně řeší nové parkovací plochy, chodníky, travnaté plochy a další úpravy kolem rekonstruované budovy obecního úřadu. Nový obecní úřad vzniká rekonstrukcí bývalé budovy školy a je umístěn na náměstí v samém centru obce. Tento projekt tvoří základ pro budoucí další úpravy celého náměstí. Veškeré chodníky a zpevněné plochy jsou řešeny jako bezbariérové.

Dominantní skupinou uživatelů budou obyvatelé obce. Tato skutečnost vyplývá z podstaty

projektu, jehož hlavní aktivitou je rekonstrukce místní komunikace. Centrum obce bývá každoročně využito i při konání významných kulturních a sportovních akcí (Hornácké slavnosti, Ozvěny Hornácka, soutěže v požárním sportu, silniční běh Hornácká pětadvacítka), které jsou navštěvovány tisíci návštěvníky.

ing. Barbora Válková

„Živé sochy“ na Vápenkách

O tom, že i v malé v příhraniční hornácké osadě, o které se donedávna říkávalo, že je místem, kde lišky dávají dobrou noc, se dějí pozitivní věci, se může přesvědčit přespolní návštěvník již při samotném vstupu.

Po pravé straně od silnice v budově spojené s historií osady, se po rozsáhlé rekonstrukci opět „oživuje“ hostinec U Černého potoka. Nejedná se přitom jen o běžné provozní služby, které zde najdou především turisté a cyklisté v podobě občerstvení z toulek kolem hory Javořiny - především zde vyrůstá společensko-kulturní centrum.

Ve dnech 27. června až 5. července se zde uskutečnilo 2. Řezbářské sympózium „Živé sochy“.

Už z loňského ročníku vás u budovy vítá-

jí nepřehleditelné různé postavy v životních velikostech. Letos přibýlo dalších pět do okolních míst v přírodním areálu. Některé budou sloužit jako větší hračky i dětem. Všechno jsou díla mladých zručných řemeslníků ze Slovácka.

„Kluci jsou to šikovní a po práci se umí i dobře bavit,“ komentuje jejich působení organizátor akce a majitel areálu František Janás, a ulévá typický nápoj na uvítanou - režnou. Přitom vypočítává, co se zde za všechny dny z bohatého programu událo a nastiňuje plán činnosti do nejbližší doby.

„Vím, že na Hornácku je několik divadelních kroužků a souborů, které k nám chceme pozvat rovněž na podobné sympózium. Také zde počítáme s účastí folkloristů při soustředěních,“ říká s tím, že nejvíc jim záleží na mládeži. „Pro u nás dostává prostor.

Například jsme udělali dětský den, kde byla i řezbářská škola, proběhly různé hry a soutěže. Osvědčila se tedy i příhraniční spolupráce, s níž budeme nadále počítat při různých akcích. Nejprve je ještě naším cílem vybudovat kompletně celý areál,“ dodává snaživý František Janás, kterému je v jeho budovatelských aktivitách velkou oporou i jeho žena Miroslava.

Antonín Vrba

„Občas se modlím, aby všechno dobře dopadlo,“

říká v rozhovoru o práci i osobním životě starosta Ostrožské Lhoty Antonín Jelének

Ostrožská Lhota má za sebou úspěšné období – opravila sportovní halu, provedla zateplení budovy mateřské školky, spustila zkušební provoz nové čističky a otevřela novou relaxační zónu. Ke všemu chystá nově zateplit i základní školu a v součinnosti s Ředitelstvím silnic Zlínského kraje spolupracuje na opravě průtahu silnice přes obec. Rozhovor byl proto pohodový, i když nebyl jen o obecních zdarech.

Nedávno jste otevřeli krásnou oddychovou zónu. Místní maminky ale chtěly „jen“ nějakou houpáčku pro děti. Proč jste to pojali tak velkoryse?

V roce 2006 přišla na obec petice od maminek ze sdružení Domeček, které chtěly nějaké hřiště pro děti. Žádali jsme několikrát o dotace, ale neuspěli jsme, pouze dvakrát u Nadace Děti-Kultura-Sport, ale to bylo jen na některé hrací prvky. Nakonec jsme oslovili mladé manžele Machkovi, kteří nám zpracovali projekt tak dobře, že jsme uspěli v Regionálním operačním programu Střední Morava. Z celkového rozpočtu šest milionů korun jsme dostali dotaci 5,4 milionu korun. Po otevření jsme ještě osadili stojany na kola a předpokládám, že i v dalších letech bychom mohli přes programy Nadace DKS ještě doplnit nějaké drobnosti.

Stejně jako tomu bylo u lidového domku Háječek, k jeho rekonstrukci došlo taky na základě petice. Proč?

Dům byl ve velmi špatném technickém stavu. Část zastupitelů proto dávala přednost jeho demolici a využití prostoru pro garáže. Petice s podpisem 504 občanů byl argument, kterému potřebná většina zastupitelstva vyhověla. Je vidět, že když atakujete zastupitelstvo nebo obecní úřad „je nás víc a skutečně bychom chtěli... nebo rádi bychom...“, je to podnět s velkou vahou. Následně se přes Mikroregion Ostrožsko podařilo zajistit dotaci z evropských peněz na rekonstrukci. Měli jsme štěstí, že se v tomto projektu podařilo uspět, objekt slouží a dnes by měl p. Boček z domku určitě radost.

V r. 2006 se podařilo získat dotace na novou čističku.

Žádné pózování pro fotografy. Takto na projížďce s koněm můžete vidět starostu Ostrožské Lhoty Antonína Jelénka velmi často.

FOTO: RB

Od r. 2006 se na akci pracovalo a minulý rok práce končily. Celkově byl minulý rok mimořádně úspěšný. Čistička za 40 milionů korun byla největší investice. Získali jsme 80% dotace ze Státního fondu životního prostředí a z těch je 10% pozastávka, 10% máme dotaci od Zlínského kraje a 10% platila obec sama.

Co je to pozastávka?

Schválená dotace je celkem 80%. Poskytnuto bylo k dnešnímu dni 70% financí. Nyní nám běží zkušební provoz a pokud dobře dopadne, včetně závěrečné kontroly ze státního fondu, vyplatí nám zatím zadržených 10% finančních prostředků, tedy čtyři miliony korun.

Už víte, kam tyto miliony investujete? Pokud je dostaneme rád bych abychom je použili na rozvoj bydlení v obci, ať už jakýmkoliv způsobem.

Co se vám v loňském roce ještě „podařilo“?

Vloni ještě rekonstrukce sportovní haly za 8,5 milionu korun s dotací z Ministerstva financí ve výši šest milionů korun. Tento sportovní areál z roku 1981 si po těch 27 letech zasloužil opravu, uvnitř to je zčásti dřevěná stavba. Mateřská škola byla něco obdobného, ale tam šlo o do-

taci přes Operační program životního prostředí. To byla žádost na klasické zateplení, včetně výměny všech oken a dveří, za 6,5 milionu korun a z toho dotace necelé 3,9 milionu korun.

Čemu vděčíte za tak výjimečný rok?

Občas se modlím, aby všechno dopadlo dobře (směje se), ale samozřejmě si myslím, že každý starosta se snaží dosáhnout na dotace a zajistit prostředky a u nás se to tak shromáždilo v ten loňský rok. Jak to bylo v roce 2008 už to určitě nebude.

Všeobecně se mluví o tom, že obce se vylidňují. Týká se to také „vaší“ Lhoty?

Lidí ubývá a určitě je to dané i tím, že část je dlouhodobě v zahraničí, část si našla zaměstnání nebo životního partnera jinde a odchází... další problém je, že se rodí méně dětí a více starších umírá. Jen co si já pamatuji uváděli jsme 1620 obyvatel, dnes uvádíme 1586. Je to poznat i na počtu dětí v jednotlivých třídách.

Hrozí ukončení některého stupně nebo dokonce školy? Byl byste pro takové řešení?

Nepředpokládám a jsem naprosto proti, aby se vůbec uvažovalo o tom, že by ve Lhotě nebyla základní devítiletá škola. Nejde to připustit. Dítě

je pak velice málo doma a myslím, že ztrácí vazbu na obec. Nevidím to jako dobré řešení a udělám všechno proto, aby tady školní docházka zůstala. Četl jsem vyjádření starostů obcí, kde byla škola zrušena, a dnes by to nedovolili.

Připravujete také opravy cest v obci?

Od roku 2004 žádáme Ředitelství silnic Zlínského kraje (ŘSZK) o opravu průtahu – kolem obecního úřadu až ke křižovatce u sv. Jána. Podle vyjádření ŘSZK by mělo dojít k opravě příští rok. Podle rozpočtu by měli investovat 11,5 milionu korun, včetně DPH a obec minimálně další dva miliony korun. Další čtyři miliony korun z obecních financí by šly na souběžný chodník. Šetříme peníze na to, abychom měli ty dva miliony a pokusíme se dosáhnout i na nějaké dotace. Co se týká komunikace na Sv. Antoníně, je to složitější. Je to sice stejná komunikace, ale pokud bude ŘSZK investovat 11,5 milionu korun do opravy v obci, není moc reálné, že se bude opravovat silnice i na Sv. Antoníně. Věřím, že v budoucnu dojde i na tento úsek. V rámci pozemkových úprav došlo k zajištění podkladů pro výkup pozemků pod komunikací. To je první předpoklad pro opravu.

Od těch obecních cest k vaší cestě, pane starosto. Do Lhoty jste se přistěhoval z Hluku a díky nové cyklostezce jsou obce jako jedno velké společenství. Jste rád?

Určitě. Myslím, že jak nás, tak Hlučany, po výstavbě cyklostezky překvapilo, kolik lidí ji začalo využívat. Moc to pomohlo tomu, aby se lidé víc potkávali a byli si blíží. V podstatě do Hluku přes ty kopce po silnici předtím nikdo nechovil. Proč? Protože to nebyla procházka, ale spíš trest.

Ale vy jste chodil, potkal jste tu vaši ženu...

Nikdy jsem do Lhoty nejezdil. Možná proto, že mě kdysi Lhoťané hnali jako kluka pryč od splavu, abychom se tam nekoupali. Možná proto jsem sem neměl spády. Ale pak jsem přijel jednou na zábavu a bylo to. V únoru 1978 jsme se brali a v květnu toho roku jsme kopali základy pro novostavbu. Kromě lidí, se kterými jsem jezdil v autobuse, jsem ze Lhoty nikoho neznal. Ráno jsem vstal, jel jsem do práce, přijel jsem z práce, dělal jsem na stavbě, šel jsem spát a tak to trvalo tři roky. Ale za těch dalších 28 let se to změnilo.

Obě obce jsou velmi folklorní. Jaký je váš vztah k folkloru?

Přestože nejsem přímo zapojen do těchto aktivit, nedá se říct, že bych k němu neměl vztah. Z jednoho prostého důvodu – z úcty. Lidé do dřív neměli jednodušší, než to máme my dnes, možná to měli daleko složitější a dokázali si zapívat a zatancovat. Pochybuji o tom, že by si dnes někdo ušil takový kroj jako oni proto, aby byl pěkně oblečen. To, že chceme chodit pěkně oblečení, vyřešíme hodinovou procházkou někde po supermarketu. U nich to byla otázka peněz a za druhé, že k tomu, co oni přebírali od svých předků, měli úplně jiný vztah. Nedokáží si představit, kolik to bylo práce, ale podstupovali to a chtěli se takto prezentovat. Zkuste si složit písničku a zkuste si pustit CD. Oni si tu písničku složili, my si pustíme CD. Jakoby po nás už nic nezůstávalo. Proto si vážím lidí, kteří tuto tradici přenášeli a přenáší. Díky Bohu, že jsou mezi námi taková lidé.

Jak to bylo s vaším zraněním?

Bylo to v zimě na dvoře, šlápl jsem na zamrzlou kaluž zapadanou sněhem, spadl jsem a na nohu mi spadla traverza. Nechal jsem se odvézt do hradištské nemocnice, kde celá ortopedie tvrdila, že se nic neděje. Tak dlouho se nic nedělo, až v té zhmožděné noze došlo k tak nevratným změnám, že ji už nemůžu ohýbat.

Poslední dobou je vás zase vidět jen s berlí, byl jste na nové operaci?

Byl jsem na nové plastické operaci. Je to všechno zhojené, v pořádku. O berlích chodím, protože mi bylo doporučeno, abych čtyři měsíce nohu nezatěžoval, než budou cévy plně funkční.

Zcela jistě to ochromilo váš dosavadní život.

Jak se změnil váš pohled na něj? Neřeším již, co udělala hradištská nemocnice, protože tam se pro jistotu všechny mé dokumenty ztratily. Neřeším ani to, že už nebudu běhat. Vztekl a nenávist je zbytečná zátěž života. Člověk zjistí, že hromada věcí, o kterých si myslel, že jsou důležité, jsou úplně zbytečné. Začal jsem si vážit obyčejných věcí, které jsem dříve přecházel bez povšimnutí. Mrzí mě, že kolem jsou i lidé, kteří zbytečně komplikují život sobě i druhým, a přiznám se, že nechápu proč. V životě je tolik pěkných věcí, jen je třeba je objevit a umět prožívat.

Poté, co jste se zranil, jste si koupil koně. Proč zrovna koně?

Po úrazu jsem zjistil, že už nemůžu chodit na dlouhé procházky do přírody. Zvažoval jsem nákup terénního kola nebo motorky. Obě mají jednu nevýhodu. Nemůžete se rozhlížet kolem, ale pořád se musíte dívat na cestu, jinak dopadnete špatně. Někdy začátkem roku 2002 se zrodila myšlenka – kůň. Sám sebe jsem prohlásil za blázna, že si ho chci koupit. Pak se to ale vrátilo a od srpna 2002 mám hucula slyšícího na jméno Goliáš.

Kam s ním jezdíte?

Do přírody v okolí Lhoty – Vlčnov, Míkovice, Boršice, Blatnička, Blatnice. Právě včera jsem se byl projet, po cestě zpět zapadalo slunko a osvětlovalo vysoké trsy kvetoucí trávy. Když jsem to viděl, proč bych se rozčiloval a kazil si krásný večer...

Děkuji za rozhovor.

Zuzana Lipárová

Úspěchy lhotských žáků

U tohoto rozhovoru se lhotským starostou se možná hodí dát zmínku o tom, že řada zajímavých věcí se děje i v „jeho“ škole v Ostrožské Lhotě. Podívejte se na stránky školy www.zsol.cz, za pozornost stojí například úspěch žáků, kteří získali druhé místo na okresní soutěži mladých zdravotníků. Byli to: Šárka Těthalová, Kristýna Chmelařová, Tereza Radochová, Jakub Juřica a David Tureček. A učitelům děkujeme za posílání informací o lhotské škole!

RB

Pozvánka na akce, které jsme podpořili

Folklorní fond Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko finančně podpořil několik akcí pořádané spolky z Ostrožska a Hornácka. Podpořen už byla například soutěž verbiřů Hornácka a Strážnicka v Lipově nebo Antonínkové sečení trávy v Ostrožské Lhotě. V srpnu a září můžete zajít na další z nich.

Blatnička

Dětský soubor Jasenka (10.000,- Kč)

Sobota 15. srpna 2009 v 17 hodin, přírodní areál (v případě nepříznivého počasí kulturní dům), pořad Veselo muziko...

Vystoupí dětský kroužek z Blatničky Jasenka, dětský kroužek Trněčka z Jarošova, dívčí sbor Oskoruše z Uherského Ostrohu, kunovská chasa a mužská část souboru Old Star Hradišťan.

Hlavním tématem programu je verbuňk, který předvedou jak malí tanečníci z Jasenky a Kunovic, tak tanečníci z Old Star Hradišťanu. Verbuňk si ale bude moct zatančit kdokoli z publika.

Po programu následuje taneční zábava s cimbálovou muzikou, skupina Country Western a dechová kapela z Blatničky.

Hluk

Mužský pěvecký sbor (5.000,- Kč)

Sobota 8.srpna 2009 v 19 hodin, pod hlucukou tvrzí 40. výročí založení Mužského pěveckého sboru

Po zahájení vystoupí dětský soubor. V hlavním programu účinkují ženské a mužské sbory z našeho regionu, případně i jiné soubory z celé oblasti.

(toto mělo být původně také v srpnu, ale přesunuli to na září – asi bychom to tam teď dávat neměli a nechat to až do čísla 11).

Boršice u Blatnice

Návrat ke kořenům lidové kultury (5.000,- Kč)

neděle 27. září 2009 v 17 hodin, za pěkného počasí budou „zdvaky“ ve venkovním prostředí v dědině, za špatného v kulturním domě.

„Návrat ke kořenům lidové kultury v Boršicích u Blatnice-tentokrát Boršická svajba“. Více jak padesát účinkujících předvede na jevišti co nejpravdivěji svatbu tak, jako to nedávno dokázali v Národním divadle v Praze.

Sledujte prosím stránky www.ostrozsko.cz a www.leader.ostrozsko.cz

V Hradci Králové už ví o našem regionu

Dne 18. června 2009 jsme se zúčastnili LeaderFestu v Hradci nad Moravicí. Hlavní program probíhal ve stylovém areálu Červeného zámku. Posláním naší Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko bylo prezentovat náš region, přiblížit jeho atraktivnost a doporučit jako zajímavé místo pro dovolenou nebo výlet, nezanedbatelná byla i samotná náplň činností naší MAS.

Náš region jsme se turistům a účastníkům LeaderFestu snažili co nejbarvitěji demonstrovat pomocí regionálních výrobků - medové výrobky, destiláty a likéry, publikace o regionu Hornácka a Ostrožska. Nejvíce je zaujala chuťová ukázka v podobě tradičních vdolečků (koláčků) a slivovice. Dalším silným „esem“ našeho regionu byla ukázka lidových krojů Hornácka a Ostrožska, kterou výborně vlastním tělem prezentovaly Lidové tradice a řemesla z Uherského Ostrohu. Pod jejich taktovou nechyběla ani ukázka tkaní na tkalcovském stavu. Organizátoři LeaderFestu samozřejmě nenechali aktivní Lidové tradice bez povšimnutí a za jejich celodenní výdrž v krojích je obdarovalo dárkovým košem. Další vděk přicházel i od samotných účastníků – většina z nich neodešla bez společného fota s děvčecmi v krojích Hornácka a Ostrožska. Samotnými účastníky byli aktéři rozvoje venkova, kteří pracují metodou

Leader nebo se na ni připravují. Pozvány byly organizace ze zemí EU 27 i dalších evropských zemí např. Chorvatska, Makedonie, Ukrajiny, Norska, Švýcarska.

Za hostitelskou zemi se účastí LeaderFestu zástupci Celostátní sítě rozvoje venkova, Národní sítě místních akčních skupin programu Leader, Státní fond životního prostředí, ministerstva životního prostředí a v neposlední řadě reprezentanti řady Místních akčních skupin z celé České republiky.

Součástí LeaderFestu byly i přednášky na námět uplatnění metody Leader v programech z oblasti péče o životní prostředí na venkově – hlavně ochrana půdy, vody, krajiny, zeleně, čisté potraviny, obnovitelná energie a materiály. Druhý den byl věnován odborným exkurzím na místa vybraná podle zaměření konference po celém území Moravskoslezského kraje.

Jednalo se o prvních ročník tohoto druhu setkání. Jsme přesvědčeni, že takové setkání mají svůj ojedinělý význam v rámci získávání a předávání zkušeností s dalšími akčními skupinami naší republiky i se zahraničními partnery. Důležitá je i prezentace našeho vzácného regionu Hornácka a Ostrožska.

I zde jsme se přesvědčili, jak je ten svět malý – do našeho stánku zavítal veselý zájezd hluckých důchodců. **ing.Barbora Válková**

Takové sousedské zpívání

O sečení i zpívání v Ostrožské Lhotě a Hluku

Konec setkání v Ostrožské Lhotě, společné zpívání a cívování - ten první je vedoucí Háječku Petr Radoch.

Sečení v Ostrožské Lhotě, diváků je hodně, sekáčů jen několik. Soutěžit můžou i nekrojovaní.

Někdo by namítl, že souborové sečení trávy, ve kterém jde ze všeho nejmíň právě o samotné kosení, je už příliš módní záležitostí. Vždyť se už seče všude možně, sečení se dostává stále více do programu akcí. I přesto ale může mít stále svůj smysl - jak ukázalo letošní sečení v Ostrožské Lhotě a Hluku.

Mnohokrát chodím během roku například kolem lhotského parčíku. Jen několik málo hodin do roka ale tento parčík skutečně žije - v hodinách, kdy tady lhotský sbor pořádá Antonínkově sečení trávy. „Já si myslím, že sečení a zpívání jsou tradice, které jsme

přebírali od svých předků, za což bych jim rád poděkoval. A pevně věřím, že jednou někdo poděkuje vám všem, že jste tyto tradice nezapomněli a že v nich pokračujete,“ přivítal všechny lhotský starosta Antonín Jelének. Přivítal je na koni a ještě přitom pozvedl litr slivovice. „Je pro toho, kdo bude mít při sečení nejpevnější ruku,“ prohlásil.

Popisovat, kdo slivovici nakonec získal, je zbytečné, důležité je, jak park skutečně ožil a nakonec také žil až do dlouhého večera. Zejména chlapi z Ostrožské Nové Vsi vydrželi zpívat jen tak sami pro sebe až do tmy.

Podobně příjemná atmosféra panovala o několik dnů později v Hluku před tvrzí. Právě tady bylo nejlépe vidět, že podobné „akce“ nepotřebují žádnou propagaci ani diváky, dokonce nemusí přijet ani téměř žádné soubory - v Hluku byli například jen Boršičané.

Ničemu to ale nevadilo, chlapi ze dvou sousedních míst si zazpívali, později se k nim přidaly i ženy z Hluku, které navíc přivezly vynikající škvařežinu a zákusky. Zpívání pokračovalo dál, přidali se i někteří svatební hosté z tvrze. Samozřejmě, nezapomnělo se ani na sečení trávy, vyhrál pan

Zigo z Hluku. A ještě jméno vítěze ze setkání v Ostrožské Lhotě - pan Jurásek z Ostrožské Nové Vsi.

Nakonec nelze nepoděkovat všem, kteří setkání připravovali. V Ostrožské Lhotě především mužům ze sboru s jejich manželkami, v Hluku mužskému sboru taktéž s některými ženami.

Už aby parky v Ostrožské Lhotě i u hlucké tvrze opět žily zpěvem. A je velká škoda, že se tak děje jen při oficiálních a dlouho plánovaných akcích.

Text a foto: RB

(Video ze zpívání na webu www.slovackoDNES.cz)

Hlucký mužský sbor pořádal příjemné zpívání pod místní tvrzí.

V Hluku hrají důležitou roli také místní tetičky, nejdříve připravily škvařežinu, potom zpívaly.

A nejlepším verbířem Hornácka je...

Jak se bojovalo o postup do Strážnice v Lipově

„Chtěl bych v první radě privítat verbířů, který to tu budou dneska korenit, který to tu dnes budou tahnout,“ těmito slovy zahájil soutěž o nejlepšího verbíře Hornácka, Strážnicka a Veselska v lipovské Sokolovně vedoucí folklorního souboru Lipovjan a moderátor večera Ladislav Jagoš, kterého většina lidí zná jako Jožíček.

Soutěže se nezúčastnil nikdo z verbířů Veselska. „Veselené sa toho nezúčastňujú nevím proč, ačkoliv kluci, co mají tyto věci na starosti posílaly vzkazy, mailly a tyto blbosti, došli enom tito,“ vysvětluje opět Jožíček. (Soutěže se nezúčastnil nikdo z verbířů Veselska, přestože byli organizátory soutěže ze souboru Lipovjan s dostatečným předstihem informováni.) A tak se mezi sebou utkalo pouze těchto deset mužů, které vidíte na fotce. Pan Jagoš ve svém vyprávění vzpomněl i na starého strýca Kruciša, který Lipovjan založil. V této chvíli si mnoho lidí v sále uvědomilo, jak důležití jsou v tomto folklorním světě lidé, kteří postavili pevné základy dnešnímu mládí, kteří v tomto cenném odkazu předků mohou pokračovat. „Verbír, který naposledy v 76 letech verbovali ve Velké tak, že by na jevišti snáď aj skonali, ale to neríkám ve zlém, to ríkám, protože oni když sa do něčeho vložili dali srdce, dušu... tak strýcu, za šeko vám pánbůh zaplať.“

Než se dostanou verbíři na soutěž do Strážnice, musí nejdříve bojovat v regionálních kolech. Toto jsou verbíři, kteří soutěžili v Lipově o nejlepšího verbíře Hornácka a Strážnicka.

Tož aj těmto mladým chlapom pánbůh zaplať za to, že do tohoto tanca vkládají šeko, co jim srdce aj duša dovolí. Do velkého finále na Mezinárodním folklorním festivalu ve Strážnici nakonec postoupili

tito dva: Ivan Vařecha z Hornácka a Michal Adamec ze Strážnicka. ZL

Text a foto: Zuzana Lipárová

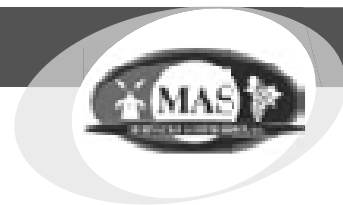

Velký úspěch knihy o ostrožské farnosti

Oslavy výročí 250 let od vybudování ostrožského kostela sv. Ondřeje z loňského roku jsou definitivně minulostí, nicméně koncem měsíce června se opět výrazně připomněly. V Nostickém paláci na Malé Straně v Praze totiž bylo slavnostní vyhlášení třetího ročníku soutěže „Má vlast v srdci Evropy – Poznej ji a chraň“. Soutěžilo se v osmi kategoriích, a Uherský Ostroh zaznamenal velký úspěch v kategorii „Seznámení se s původem a historií určité

památky nebo lokality“. Ostrožané vyhráli! Jde o skutečný úspěch, vždyť nad soutěží převzali záštitu ministři kultury a školství i velvyslanci sousedních zemí Spolkové republiky Německo, Rakouska a Slovenska. A tady je autorský tým knihy: Věra Hendrychová, Vladimír Šopík, P. Karel Šenk, Mgr. Věra Konečná, Ing. Jan Vetiška, Vojtěch Vetiška, Mgr. Zdeňka Pokorná, Vlastimil Kuřimský. Gratulujeme!

RB

At' žijú verbíři!

Slovácký verbuňk opět prokázal ve Strážnici svou ohromnou sílu

Strážnice 2009, tanečník Petr Pěcha. Nehleďte část nohou nikde na zemi, tento tanečník verbuňku se stejně jako mnozí jiní „vznáší“ při tanci ve vzduchu. I v tom je kouzlo slováckého verbuňku, který ne náhodou byl zapsán na seznam nehmotného kulturního dědictví lidstva UNESCO.

Kdybyste měli zavřené oči a slyšeli ten obrovský hluk, nevěřili byste, že nejste někde na fotbale. Otevřeli byste oči, uviděli rozlehlé a lidmi přeplněné hlediště, ve kterém by mnozí diváci fandili a dávali najevo své emoce. Kvůli čemu takový poprask? To kvůli tomu jedinému mladému muži, který stojí na jevišti, oblečený do kroje? Kvůli tomu bouří mnoho stovek lidí? A proč vlastně?

Jenže, počkejte si chvíli, nevynášejte soudy, uvidíte, co ten chlápek na pódiu předvede... Už když začíná zpívat a táhne svůj hlas do výšek, začínají někteří diváci vstávat a tleskat, zpěv spěje ke ztišení, aby vzápětí opět prudce vystřelil do výšek. „Muziko, úvratí!“, zakřičí si na muziku a začíná kroužit po jevišti. Nejdříve v klidných a pomalých krocích, postupně ve stále rychlejších a vyšších. Když dopadne naposledy na zem, obecenstvo je nadšené. Nádhera!!! A následují další verbíři. Ve Strážnici, na nejdůležitější přehlídce tanečníků verbuňku v celém roce jich bojuje o první místa téměř třicet - výběr těch nejlepších z regionálních kol.

Běžte za nimi do zákulisí, uvidíte další zají-

mavou tvář verbuňku. Jednotliví tanečníci se pečlivě připravují, někteří mezi stromy dělají dřepy, jiní zkouší „piruety“, další sedí stranou a mají tvář v dlaních, soustředí se. A někdo, kdo má sebou svou dívku, leží v její náručí a poslouchá tichá slova. Potom vyběhne na jeviště, a když se vrací, opět jde za svou dívku. Objímají se... Nebo naopak utěšují smutek.

Letošní „král“ slováckého verbuňku ze Strážnice, populární učitel Jakub Tomala z Popovic, který hraje kontry ve známé cimbalové muzice Mladí Burčáci.

Verbíři, to jsou bohatýrové Slovácka, silné osobnosti, které se dokáží postavit před dav diváků a předvést svůj zpěv i tanec. Oni jsou nejlepší důkaz, že Slovácko ještě neztratilo tak úplně spojení se svými tradicemi. Dokud budou tanečníci verbuňku, bude mít smysl, že Slovácko vložilo do pokladnice kulturního dědictví lidstva UNESCO právě tento tanec.

Text a foto: Radek Bartoníček

Pořadí ze Strážnice:

1. místo - Jakub Tomala, Popovice
2. místo - Josef Létal, Hrušky
3. místo - Petr Klein, Dolní Němčí

Cena ankety diváků: Ondřej Siman, Kunovice
Cena poroty seniorů: Verbířům Hanáckého Slovácka za obdivuhodný rozvoj verbuňku v daném regionu, který vyvrcholil reprezentativní účastí na letošním ročníku soutěže

(Video z vyhlašováním včetně verbuňku vítěze, najdete na www.slovackoDNES.cz)

„Blatniční vinaři se semkli“

Ten, kdo se účastnil letošního ročníku blatnického putování sklepy, musel vidět, jak se celá akce postupně vylepšuje. Mezi její hlavní organizátory patřil ing. Václav Cícha, s kterým jsem mluvil právě o letošním ročníku i výhledu na rok příští.

Jak s dostupem času hodnotíte letošní akci s otevřenými sklepy?

Letosní akci hodnotím velmi kladně, a to z hlediska velké spokojenosti účastníků i ve smyslu toho, že vinaři se opravdu semkli a táhnou za jeden provaz. V této akci, jejichž jsem byl strůjcem, vidím obrovský

potenciál propagace vinařství, vín a Blatnice do budoucna.

Jak vypadala příprava na letošní otevřené sklepy, co jste museli udělat například pro propagaci?

Na akci jsme pracovali přibližně tři čtvrtě roku, takže si troufnu říci, že byla velmi dobře promyšlena a připravena. Začali jsme po skončení blatnického vinobraní, kdy se sešlo kolem osmi vinařů a začalo se diskutovat, jak zpropagovat více blatnické vinařství. Po zhruba dvou měsících debat, jsme měli utvořenou strukturu celé akce. Proto jsme po novém roce oslovili ostatní vinaře

i obecní úřad a vysvětlili náš záměr. Vinařům se záměr líbil, tak jsme vytvořili seznam lidí, kteří chtěli opravdu do akce jít a s těmi jsme akci pilovali až do květnového dne. Nemůžu nezpomenout a nezmínit dva hlavní pilíře, bez kterých by tato akce nebyla. A to paní Jaroslavu Staňkovou a ing. Vladimíra Hanáka, kteří tomu věnovali hodně velkou porci svého volného času. Pochopitelně, podpora ostatních blatnických vinařů a obecního úřadu je samozřejmostí.

Uděláte příští rok nějaké změny v organizaci celé akce?

Akcí celá věc pro nás neskončila, nadále se scházíme každé první pondělí v měsíci a zapisujeme si například i to, co ještě nebylo akorát. Jestli bude nějaká větší změna, to si zatím netroufnu říci, ale kdo nás navštíví, tak se opravdu ocitne v nádherném světě vynikajících vinařů a překrásného prostředí.

Potřebují dnes blatniční vinaři, případně i ti okolní, reklamu, je třeba se „pro-

pagovat“? A pokud ano - jak nejlépe?

Kdo tvrdí, že reklamu nepotřebuje, tak je blázen a neví, co to reklama je. Samozřejmě, tato akce chce zviditelnit blatnické vinařství a víno, které je vynikající a má velkou tradici. Naše nevýhoda je, že jsme vzdáleni od dálnice, proto my musíme lidem ukázat, co u nás všechno je a že to stojí za to popojet ještě několik kilometrů.

Jak byste popsal současné postavení Blatnice jako vinařské obce, případně celého mikroregionu Ostrožska?

Blatnice je jedna z největších vinařských obcí na Moravě a má velkou tradici. Proto jsem velmi rád, že Cech blatnických vinařů tuto akci organizuje a věřím, že stmelil kolektiv vinařů, kteří si chtějí pomáhat, aby dali společně světu více vědět o blatnickém vínu. Můžu říci, že jsem byl velmi překvapen, jak velmi dobře funguje pomoc Vinařského fondu, Vinařských stezek a samozřejmě Mikroregionu Ostrožsko.

Text a foto: RB

Boršice a Lhota: svatá přijímání

Velmi často je mi líto, že kvůli omezenému místu v časopisu, do něj nemůžeme „vepsat“ řadu věcí. Třeba zrovna podrobné informace o svatém přijímání v Ostrožské Lhotě (foto vpravo) a v Boršicích u Blatnice. Obě by si zasloužily celé stránky, třeba o tom, jak zajímavé kázání o výchově dětí měl lhotský kněz P. Miroslav Reif. Nebo jak působivé bylo celé svaté přijímání v Boršicích u Blatnice.

Pro vás, kteří máte internet, mám alespoň zprávu, že na webu www.slovackoDNES.cz můžete „okusit“ atmosféru v obou těchto místech.

RB

Pravoslavní na Hornácku

Bylo to jedno z těch setkání, na které se nezapomíná – do Hrubé Vrbky se sjeli pravoslavní biskupové z Řecka, Německa, Španělska, Ruska, Rumunska, Srbska a dokonce i z Afriky. Malý domek s malou kaplí, ale s nádhernou rozsáhlou zahradou, zaplnily desítky pravoslavných. Seděli na lavičkách, jedli, povídali si... a uctili výročí svého patrona svatého Gorazda, vrbeckého rodáka Matěje Pavlíka, strýčka Matěje Pavlíka, jak mu lidé v malé hornácké vesnici říkali.

Po krátké chvilce se většina z nich doslova mačká v malém monastýru, který rozezněly modlitby a zpěv, snad trochu neobvyklý, ale krásný zpěv bez varhan. Na zdech monastýru se odrážel svět spousty svíček a světel lamp, na stolcích a políčkách ležely svaté ikony.

Po bohoslužbě, kterou vedl pražský arcibiskup Kryštof, vychází průvod k rodnému domu Matěje Pavlíka – svatého Gorazda – kde mluví nejvyšší představitel církve. „Děkujeme svatému mučedníkovi Gorazdovi i za chléb, který symbolicky zpřítomňuje naše tradice a slovanské kořeny. Ne- seme oběti k rodnému domu vždy při výročí, které je pro nás povzbuzením s vědomím toho, že mezi námi byli v duchu stále

Starostka Hrubé Vrbky Anna Černobýlová vítá pravoslavné kněze z řady zemí světa.

lidé velcí a mimořádní,“ říká pravoslavný biskup.

Zároveň vyslovuje další biskup přání vesničce, která dala pravoslavné církvi svatého Gorazda. „Přál bych Hrubé Vrbce, aby zůstala tím, čím jí byl strýček Matěj, aby všechno to krásné, co jsme poznali z jeho díla vždycky přišli živé načerpat tady odtud. Probíral jsem si mnohokrát zprávy o jeho zatčení, o jeho mučení, o jeho smrti. Všecko je to veliké, a jestliže v něčem ve svém životě poklesl, smyl to svou krví. Jeho krev, to je krev mučedníků, to jsou semena křesťanství, semena lásky.“

V monastýru svatého Gorazda žije už pět let biskup Jáchym. Při oslavách na mě neměl vůbec

čas, při krátkých setkáních vtipkoval o novinářích. Ptala jsem se, zda je nemá rád. „Novináři mi nevadí, ale nemám je rád, když mluví se mnou,“ smál se.

Mladý muž obdivuje mučedníka a rodáka z Hrubé Vrbky pro jeho touhu po pravdě, sebezapření a pokornou i vytrvalou práci pro Boží dílo. I pro jeho zarputilou práci, ve které se vždy podřídil vůli Boží přijímá pravoslavnou víru. Vrbku vnímá jako místo, kde žijí laskaví lidé vždy ochotní pomoci. Usedlíci se s pravoslavnými dobře sžili. Většina vyznává římsko - katolickou či evangelickou víru a na bohoslužby se scházelo v době jeho příchodu jen málo lidí, nyní je jich víc. „Je to díky přistěhovalcům z Ukraji-

ny, Rumunska či Moldávie. Přijíždí k nám hodně Slováci, protože na Slovensku je nedostatek pravoslavných chrámů,“ odpovídá biskup Jáchym.

Monastýr zůstává spíše poutním místem. Je to skromná, přesto krásná stavba typicky zdobená jednoduchými ornamenty, dřív v tomto domě žili vynikající zpěváci rodu Holých, ve vedlejších zase Kubíků. Rušno tu bývá především o tradiční pouti, která bývá v září.

V hlavě mi dál zní slova jednoho muže, který přijel na oslavy z Ostavy. Mluvil o své poměrně složité cestě k víře, to nejdůležitější z jeho slov zní: „S vírou člověk roste.“

Text a foto: Zuzana Lipárová

Fotozprávy z Malé Vrbky

Před uzávěrkou časopisu jsme dostali řadu fotografií z Malé Vrbky od pana Stanislava Srubjana, některé dáváme dnes, další příště. Doporučujeme také internetový blog dcery pana Srubjana Adélky, adresa je: www.malavrbka.sblog.cz. Malou Vrbku letos zasáhla také povodeň, přišla 24. června, znenadání se v dolním konci rozlil potok a začal zaplavovat silnice. Voda zaplavila některé sklepy, garáže, z humen udělala jezera, shodila i plot, ba dokonce zaplavila místnosti domů.

Po chvíli přijeli hasiči odčerpávat vodu. „Žádný Malan si nevzpomínal na podobnou událost,“ napsala Adélka Srubjanová, která poskytla i podrobnosti k povodni. Za zprávy děkujeme!

RB

Když máte rádi stará auta

Byla to klubová akce nadšenců, kteří renovují staré a ještě starší auta. Slovácký Veterán Car Club Uherské Hradiště ji uspořádal k šedesátému výročí cílové jízdy z Prahy na kopec Svatý Antoníněk. Letos se ale jelo na Antoníněk z Uherského Ostrohu. Pětadvacet aut a dvanáct motorek - taková byla účast na této jízdě veteránů. Z našich dvou mikroregionů jsme mohli vidět při jízdě tři nadšence pro historická auta. Nyní vám je představujeme.

Kdo bude chtít psát o automobilových veteránech, nesmí zapomenout na jedno jméno - na Stanislava Kuřinu z Ostrožské Lhoty. Přijďte za ním a velmi brzy poznáte, jak obrovské srdce, bijící pro historická auta, tento drobný chlapík v sobě má. „Pro mě je to celý život. Celý. Já u toho aj umřu,“ říká a hned mě vede k plávkům auta Hispano Suiza z roku 1934, která teď renovuje prakticky úplně od začátku pro Vladislava Nováka ze Starého Města. A pokud jde o jeho předcházející slova - vemte jed na to, že mluví pravdu.

Stará auta si zamiloval už dávno. Učil ve v ZPS Zlín, když

uviděl ve městě krásnou, bledě modrou Aerovku 30. Patřila řediteli tamního obchodního domu. A u hotelu Moskva si všiml další nádhery - hráškově zeleného dvousedadlového cabrioletu Praga Baby. Majitelem byl tamní šéfkuchař hotelu. „Chodil jsem kolem těch aut, jak mlsný pes,“ vzpomíná dnes s úsměvem.

Od té doby už uteklo mnoho roků, dnes je mu 63 let, a kolem jeho aut chodí s obdivem jiní. Stanislav Kuřina vlastní šest historických aut a dva veterány motocykly. Nepočítaně aut připravil pro jiné. Nepotřeboval šéfovat obchodním domům, nepohyboval se v luxusních hotelích, neutrácel horentní peníze. Stačila mu „maličkost“ - jeho zručné ruky. Náramně zručné ruky. A to srdíčko. Však víte, psal jsem o něm na začátku.

Pan Kuřina říká, že nyní ho nejvíc dokáže potěšit zájem mladých. Takových, kteří se kolem veteránů točí, věnují se jim, jezdí s nimi. Jenže - to už je jiná láska než ta chlapíků ze „staré školy“, ke kterým patří právě Stanislav Kuřina.

Už více jak dvacet let šéfuje Slováckému Veterán Car Clubu, rád by žezlo předal mladším, jenže - nejsou zájemci. Moc práce a starostí, žádné peníze. A to jsem ještě nevzpomněl další jeho lásku - jízdu na historických kolech. O tom ale zase příště. Ještě jedna věta z jeho úst: „Radku, bez pochopení našich ženských pro toto všechno, ani rana.“

RB

FOTO: Stanislav Dufka

Vítězslava Němečka z Blatnice, který se představil se svou Tatrou 12. „Je to můj třetí veterán, ty dva předchozí jsem prodal. Tuto tatrovku mám od roku 1976 a je po našem dědečkovi a musím říct, že byla hodně zachovalá. To auto je rok výroby 1931 a ještě dneska dojede všude. Dokonce jsme s ním byli v Maďarsku na Balatonu,“ chválí svůj stroj.

Text a foto: Stanislav Dufka

Jedno z „nejmladších“ aut přestavil přímo u kostela na Antonínku Zdeněk Mezírka z Ostrožské Lhoty. „Tohoto Fiata 500 jsem koupil za dvacet dva tisíc a je z roku 1970. Tehdy se prodával v Tuzexu. Byl v perfektním stavu a dnes má najeto devadesát tisíc kilometrů. V podstatě jsem to jenom nastříkal. Sedneš a jedeš,“ usmívá se.

Text a foto: Stanislav Dufka

BORŠICE U BLATNICE

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

VESELÍ NAD MORAVOU

HLUK

OSTROŽSKÁ LHOTA

BLATNIČKA

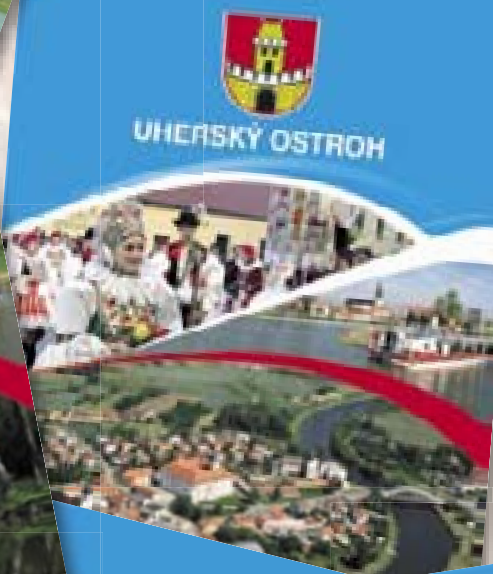

MIKROREGION OSTROŽSKO

KRAJ KOLEM SVATÉHO ANTONÍNKA - MÍSTO, KDE SE PROLÍNÁJÍ
TRADICE S POJZDEM GUSTOVNÍHO RUCHU.

UHERSKÝ OSTROH

BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM

VÁŽENÍ ČTENÁŘI, SLAVÍME 10. VYDÁNÍ ČASOPISU! DĚKUJEME ZA VĚRNOST!

